

- 1 -

C
V
E
T
J
E

Z VRTOV
SV. FRANČIŠKA
1941

L. LVIII

Vseblina 1. št.: Ob Novem letu 1. — Živimo s Cerkvijo! 2. — Krščanska družina 5. — Milostna podoba Deteta Jezusa v Rimu 7. — Brat Frančišek v naši dobi 10. — Baragovo spričevalo Ljubljani 12. — Zveza brezbožnikov 13. — Sveta Hiacinta 15. — Doživljaji misijonarja Mraka 16. — Frančiškanski apostolat 17. — Sestanek voditeljev III. reda na Brezjah 20. — Kako se gibljejo tretjeredne skupščine 21. — Frančiškova mladina 22. — Šport samostanskega brata 23. — S. Marija Celina od Darovanja 24. — Misijonska poročila FMM s Kitajskega 26. — Razgled po svetu 28. — Pax et bonum 30. — In naj molijo za mrtve... 32. — Zahvala 14. —

Celeletna naročnina »Cvetja« za leto 1941

Za Jugoslavijo 18 din; za Italijo 10 lir; za Nemčijo 1.50 m.; za Ameriko 1 dol; za druge države protivrednost 24 din. — Posamezna številka 2 din. — Izhaja mesečno. Z dovoljenjem cerkvenih in redovnih oblasti izdaja Franč. prov. sv. Križa. — Zastopnik dr. p. Stanko Marija Aljančič, O. F. M. prov. prokurator. — Urednik p. Odilo Hajnšek, O. F. M. — Uredništvo in upravništvo »Cvetja« Ljubljana, Frančiškanski samostan. — številka ček. računa za Jugoslavijo: 11.495.

Natisnila frančiškanska tiskarna, Rocno, p. št. Vid nad Ljubljano (P. B. Markelj).

Rimsko serafinski koledar za leto 1941

J a n u a r

1	S	VO. PO.	Obrezovanje Gosp., Novo I. Bentivol. in Gerard, osm. š.	16	Č	PO.	S. Berard in t. m., S. Marcel
2	Č		Osmina sv. Janeza ap. in ev. Angela vd., osm. Ned. otr.	17	P		S. Anton puščavnik
3	P			18	S		Stol sv. Petra v Rimu
4	S			19	N	PO.	2. po Razglaš., Tomaž in t., S. Marij in t. m., Knut kr. S. Fabijan in Sebastijan
5	N	PO.*	Nedelja po Nov. letu, Ime Jezusovo, Vig. Razglašenja.	20	P		S. Neža dev. in muč.
6	P	VO. PO.	Razglašenje Gospodovo.	21	T		S. Vincenc in Anastaz m. Zaroka M. D., S. Rajmund
7	T		Od 2. dne v osmini Razglaš.	22	S	Čm.	S. Timotej škof
8	S		Od 3. dne v osmini	23	Č		Spreobrnjenje sv. Pavla ap.
9	Č		Od 4. dne v osmini	24	P		
10	P		Od 5. dne v osmini	25	S		
11	S		Od 6. dne v osm., S. Higin p.	26	N		3. po Razglašenju Gospod. S. Polikarp šk. in uč.
12	N	PO.	Nedelja v osm. in 1. po Razglaš. Gosp., Sveta Družina	27	P		S. Janez Zlat. šk. in uč.
13	P		Osmi dan Razglaš. Gosp.	28	T		S. Peter Nol. sp., S. Neža
14	T	PO.	Odorik in t., S. Hilarij uč.	29	S		S. Frančišek Sal. šk. in uč.
15	S		S. Pavel pušč., S. Maver op.	30	Č	PO.	S. Hiacinta d., S. Martina
				31	P	PO.	B. Ludovika in t., S. Janez

*) Danes in celo osmino PO pod navadnimi pogoji sv. Cerkve, če smo pri sv. maši. Razlaga kratic: VO. = vesoljna odveza. PO. = popolni odpustek. Čm. = črna maša, ki je dotični dan dovoljena.

Ljudska posojilnica v Ljubljani

r. z. z. neom. z.

Ljubljana, Miklošičeva cesta 6

(v lastni palači)

Obrestuje hranilne vloge najugodnejše

*

Novo in stare vloge, ki so v celoti

vsak čas razpoložljive, obrestuje po 4%, proti odpovedi 5%

M. š.:

Ob Novem letu

*Gospod, porôjen iz ljubezni
prišel na svet si — med topove,
med solze, kri in med rodove,
ki drug na drugega so jezni.*

*Izžéni vire teh bolezni,
pomiri matere, sinove,
očete, brate, hčere, vdove,
naj svet se spámetuje, strezni!*

*O ne presliši vročih krikov
nedolžnih, ki v temino grôba
naj sije Tvoja jim milôba
in blagoslov Odrešenikov.*

Živimo s Cerkvijo!

»Z Bogom začni vsako delo, da bo dober tek imelo! — Z Bogom delo dokončaj, imel boš tu že sladki raj!« Tako so nas učili, če se ne motim, naš škof Slomšek. Da bi pač svoja dela, svoje dneve in svoja leta začenjali z Bogom in jih, kakor sveta Cerkev molitve, skleпали z Jezusom: Po Kristusu Gospodu našem! Vse bolj bi nam bilo delo blagoslovljeno in življenje posvečeno.

Novo leto! Sveta Cerkev ga je začela z Bogom, z Jezusom, s praznikom njegovega presvetega Imena. Predobro se namreč zaveda, da niso prazne in brezpomembne besede svetega Petra: »V nikomer drugem ni rešitve, kakor le v Jezusu; zakaj nobeno drugo ime pod nebom ni dano, da bi se mi mogli v njem zveličati« (Apd 4, 12). Zato pa v duhu svete Cerkve in z njo ob novem letu govorimo še mi: »Naša pomoč je v imenu Gospodovem; eni se zanašajo na bojne vozove, eni na svoje konje, mi pa na ime Gospoda Boga našega.« In ob koncu leta bomo z Marijo, božjo Materjo, mogli tudi mi reči: »Velike reči mi je storil On, ki je moččen, in je njegovo ime sveto.« Zakaj kdor koli bo klical ime Gospodovo, bo rešen. Jezus nam torej bodi vodilo naših del in merilo naših dni!

Pa je prišel Jezus na svet zato, da se ne bi pogubil nihče, kdor vanj veruje, ampak bi vsi imeli večno življenje. Večno življenje pa je, da spoznamo edino pravega Boga in Jezusa Kristusa, ki ga je Bog poslal. Vemo pa, da je Jezusov prihod na svet bil tako skromen, tako osamljen, da bolj skromen in osamljen biti ni mogel. Razen nekaj preprostih pastirjev se zanj ob rojstvu ni zmenil nihče. Sicer so od pastirjev zvedeli mnogi ter so se njihovemu videnju in doživetju začuda čudili. Čudili so se, da, a to je bilo vse. Da bi se kdo potrudil h Gospodu, to jim še na mar ni prišlo. Zato je moral Gospod sam poskrbeti, da so ga ljudje spoznali, sam je moral svoj prihod in svoj nastop razglasiti, sam se je moral svetu predstaviti. Storil je to z znamenji in s čudeži, ki jih je njegovo življenje polno in ki imajo vsi samo en cilj: dokazati svetu, da je Jezus Sin božji. Tako je, rekel bi, celo Jezusovo življenje Gospodovo Razglašenje, ker celo njegovo življenje spremljajo čudeži in znamenja. A sveta Cerkev je izmed vseh teh zbrala samo tri ter jih strnila v skupno skrivnost praznika Gospodovega Razglašenja dne 6. januarja. V slavospevu večernic nam jih našteva: »Praznujmo sveti dan, ki je poveličan s tremi čudeži: danes je Modre zvezda pripeljala k jaslicam; danes se je na svatbi v Kani voda spremenila v vino; danes se je dal Kristus Janezu v Jordanu krstiti, da bi nas odrešil, aleluja!«

Dasi se ti dogodki niso zgodili eden in isti dan, tudi ne eno in isto leto, imajo vendar nekaj skupnega: spoznanje Jezusa Kristusa. Modri z Jutrovega so prvi pogani, ki so Jezusa spoznali kot Boga in človeka ter se mu poklonili. Oni predstavljajo poganski svet, vse one milijone duš, ki so tekom stoletij skozi vrata svetega krsta vstopili v katoliško Cerkev. — Ob priliki Jezusovega krsta v Jordanu so bili ob njem zbrani Judje, ki niso slišali le Janezovega pričevanja, da je Jezus Jagnje božje in obljubljeni Odrešenik, ampak tudi izpoved nebeškega Očeta: »Ta je moj ljubljani Sin, nad katerim imam veselje, njega poslušajte!« — V Kani galilejski pa so bili priče Jezusovega čudeža njegovi apostoli. Oni so prvi, ki so Jezusa sprejeli, se ga oklenili in vanj verovali, zlasti po tem prvem čudežu. Oni so prvi začetki katoliške Cerkve. Tu je torej Cerkev spoznala Jezusa in tako imajo danes res ta tri dejstva eno

skupno misel: ves človeški rod (pogani — Judje — Cerkev) je spoznal Jezusa Kristusá. Zato je Razglašenje Gospodovo praznik vsesplošnega kraljestva Kristusovega, starokrščanski praznik Kristusa Kralja, dan, ko vse človeštvo izpoveduje svojo vero v Kristusa ter mu skupno z Modrimi izraža svojo ljubezen in vdano zvestobo.

Ta misel je izrazito poudarjena v mašnih molitvah tega praznika: »Glejte, prišel je vladar, Gospod; v njegovi roki je kraljestvo in oblast in vladarstvo. On bo vladal od morja do morja, od reke do reke, do kraja zemlje. Pred njim se bodo sklonili Etiopljani in sovražnike bo prisilil k tlom. Kralji Tarza in otoki bodo poklonili darila; kralji Arabije in Sabe bodo prinesli darove; in poklonili se mu bodo vsi kralji na zemlji, služili mu bodo vsi narodi. Zato pa vstani in se razsvetli, Jeruzalem, ker prišla je tvoja svetloba in Gospodova slava je zasiljala nad teboj. Vzdigni svoje oči in poglej naokrog: vsi ti se zbirajo in prihajajo k tebi; tvoji sinovi prihajajo od daleč in tvoje hčere vstajajo od strani. Tedaj boš videl in se radoval in srce se ti bo čudilo in širilo, ko bo prišla k tebi moč narodov; vsi iz Sabe bodo prišli, prinesli zlata in kadila ter oznanjali Gospodovo slavo.«

Te napovedi preroka Izaija so se pričele uresničevati, ko so se prišli Jezusu poklonit Modri iz Jutrovega, o čemer nam podrobno govori evangelij praznika (Mat 2, 1—12). Sveta Cerkev gleda v Modrih svoje otroke, svoje vernike in zato v dnevni molitvi moli: »O Bog, ki si današnji dan po zvezdi vodnici narodom razodel svojega edिनorojenega Sina, daj nam milostno, da mi, ki smo te že po veri spoznali, dospemo tudi do gledanja tvoje veličastne lepote.

Maša na praznik Razglašenja je res dej naše poklonitve Gospodu Jezusu. A naša poklonitev je nepopolna, kakor so bili nepopolni darovi, ki so jih prinesli Modri: zlato, kadilo in mira. Ti darovi so na slikovit način predstavljali Kristusa Gospoda: kadilo njegovo božanstvo, zlato njegovo kraljevsko dostojanstvo, mira pa njegovo človečanstvo. Mi smo

Tršar:

Mir ljudem na zemlji

v srečnem položaju, da moremo darovati Bogu več kakor Modri. Mi pri sveti maši ne darujemo samo tega, kar Jezusa predstavlja, ampak darujemo neizmerno vrednost: Jezusa samega pod podobama kruha in vina. Lepo je to povedano v tihi molitvi svete maše: Glej milostno, prosimo, Gospod, na darove svoje Cerkve; z njimi se namreč ne daruje več zlato, kadilo in mira, temveč, kar se s temi darovi naznanja, daruje in prejme, Jezus Kristus, Tvoj Sin, naš Gospod.

Rekli smo, da na praznik Gospodovega Razglašenja obhaja Cerkev tudi spomin Jezusovega krsta v Jordanu. Zato je že od davnine sem običajno, da se dan pred praznikom blagoslavlja voda. Začne se blagoslov z litanijami vseh svetnikov, nakar se molijo psalmi, ki jim je vsebina misel: Bog je Gospod nad vodami. H koncu so zarotovanja, da se z njimi voda odtegne vplivu hudobnega duha, ki vprav po tvarnih predmetih vodi duše v pogubo.

Navada je tudi, da se ob prazniku Razglašenja blagoslavlja hiše, domovi in stanovanja. Ponekod opravijo to ljudje sami, ponekod pa pokličejo za to duhovnika. Obred blagoslova je silno lep. Začne se s pozdravom: Mir tej hiši. — In vsem, ki v njej prebivajo. Nato se moli Marijin slavospev »Moja duša poveljuje Gospoda«, ki v njem Marija izraža svojo hvaležnost, da jo je Bog iz njene nizkosti povzdignil do časti božjega materinstva. Kakor bi hotela Cerkev s tem reči, naj bo tudi krščanska družina hvaležna Bogu, ki je od njega in samo od njegava ves blagoslov in vsa sreča. Konča se obred s pomenljivo molitvijo: »Blagoslovi, Gospod, vsemogočni Bog, ta kraj in to hišo, da bo tukaj zdravje, čistost, zmagovita moč, ponižnost, dobrotljivost in krotkost, polnost postave in hvaležnost do Boga Očeta in Sina in Svetega Duha; in ta blagoslov ostani na tem kraju, v tej hiši in na njenih prebivalcih. Po Kristusu, Gospodu našem.«

Kakor vsi veliki prazniki v cerkvenem letu, tako ima tudi praznik Razglašenja svojo osmino. In v tej osmini obhaja sveta Cerkev praznik Svete Družine Jezusa, Marije, Jožefa. Češčenje svete Družine se je močno razširilo posebno v Kanadi. Papež Leon trinajsti ga je goreče pospeševal. Ob strašnih posledicah, ki jih je za družno imela prejšnja svetovna vojna, je papež Benedikt petnajsti leta 1921. predpisal praznik svete Družine za vso Cerkev.

Srečo v nazareški dom je prinesel Jezus. Zato pa »se silno veselil Oče pravičnega, raduje naj se tvoj oče in tvoja mati, veseli naj se, ki te je rodila« (Vstopna pesem pri maši). V družini, kjer vlada Kristus, morajo pač nujno uspevati krščanske kreposti, ki jih našteva apostol sveti Pavel v berilu: svetost, ljubezen, prisrčno usmiljenje, dobrotljivost, ponižnost, skromnost, potrpežljivost, prenašanje drug drugega in odpuščanje. Da bi to bilo res, sveta Cerkev moli: Gospod Jezus Kristus, ki si bil Mariji in Jožefu podložen in si posvetil domače življenje z neizrekljivimi čednostmi, daj nam, da se bomo z njuno pomočjo učili po vzgledih tvoje svete Družine ter dospeli v nje družbo na veke. Pridružimo se Cerkvi tudi mi in z njo iskreno prosimo: Ponižno te prosimo, Gospod, na priprošnjo deviške Matere in blaženega Jožefa utrdi naše družine v svojem miru in v milosti. Amen. Tako bodi!

Jezus, Marija, Jožef!

»Samota je pot, ki vodi v življenje, kjer je nebeško zamenjano za zemeljsko in večno za minljivo. Ona je kraj pokore, pot pravičnosti, steza milosti, lestva do poveličanja.« (S v. B r u n o.)

Krščanska družina

Oče.

Oče! Če tudi ti smatraš otroke za svoje najdragocenejše premoženje, kakor tisti mladi oče, katerega sem ti zadnjič za zgled postavil, potem se bo dalo s teboj še kaj pametnega pogovoriti. Razume se predvsem, da se jih v tem slučaju ne boš branil. Kdo, če je pri zdravi pameti, se brani prirastka na premoženju. Potem jih boš pa skušal tudi tako vzgajati in vzgojiti, da jih ne boš vesel le dokler so še bolj za igračo, ampak tudi pozneje, ko dorastejo.

Kajti nobena mlada rast ne potrebuje toliko skrbne in požrtvovalne nege, kot človeška, če naj lepo uspeva in dozori. In to v telesnem, še bolj pa v duhovnem oziru. Poglej otročička v zibki. Ali se ti ne zdi, kot bi bila nebesa angela položila vanjo? Rajski mir je razlit po njegovem obrazku, ker se še nobena skrb ni zajedla vanj. A vedi, da je ta obrazek lepo rdeče jabolko, ki ima črva v sebi. Ta črv je slabo nagnjenje, ostalina izvirnega greha. Zaenkrat še spi, a se bo kmalu začelo javljati. Pa še legijon zunanjih sovražnikov je na preži, da poda roko temu notranjemu sovražniku in da z združenimi močmi oskrunijo ta otroški raj, tebi, oče, pa zagrenijo veselje. Zato pozor, oče, trikrat pozor, sicer se utegne iz tega jagnjička koderčka, ki ga imaš zdaj tako rad, razviti koštrun, ki se bo v tebe prvega zaletel, ko mu boš zastavil korak v nebrzdano svobodo. Začni z njegovo vzgojo, ko ima še tvoje koleno za konjička.

Tvoja dolžnost kot glave družine je predvsem, dom, v katerem si ti kralj in mati kraljica, tako urediti, da otrokova duša, ki je kakor občutljiva fotografska plošča, ne bo potom čutov, ki zgodaj začno zbirati surov material za poznejše zavedno snovanje, ne bo ničesar nepriernega vsrkala. Te dolžnosti se očetje navadno premalo zavedajo, čeprav je prvi pogoj za dobro domačo vzgojo. Kadar mislijo, da je njihova čast kot gospodarja v hiši, ogrožena, se radi zravnajo in jo branijo, češ, kdo pa je gospodar pri hiši. Če je pa vzgojno ozračje doma okuženo in z njim otroška nedolžnost v nevarnosti, so pa često slepi, gluhi in mutasti, če morda celo sami ne igrajo vloge pohujšljivca. Taki očetje so morda dobri gospodarji, vsekako pa slabi poglavarji družine, katerih prva skrb bi morala biti dušni blagor otrok.

Zato, oče, glej, da bo najprej dom, ki je po naravi prvi in najodločilnejši vzgojitelj otrok, tak, kot ga ta nežna rast zahteva! Uči se od vrtnarja! Kako on gleda, da vsako seme pravočasno in v pravo zemljo vseje. Kako skrbi, da nima ne preveč, ne premalo sonca in moče. Kako pridno pleve in rahlja zemljo okrog mlade rasti, da je kak plevel ne prikrajša ali zaduši. Vse plemenitejša rast so otroci. Bog ti jih je izročil v varstvo in nego. On hoče, da jih tako vzgojiš, da bodo enkrat vredni biti presajeni na nebeške livade. Vse, kar bi oviralo ali ogrožalo njihovo rast v bogopodobnost, moraš skrbno odstranjati, vse pa, kar jo pospešuje, negovati. Kajti glede vsega tega bo Bog enkrat tebi kot glavi družine predložil glavni račun.

Te dolžnosti oziroma odgovornosti se gotovo ne zavedajo oni očetje, ki vpricho otrok robantijo, preklinjajo, se kregajo, razne priimke dajejo, pohujšljivo govore, pijani hodijo domov, ne hodijo v cerkev, ne skrbe za spolnjevanje božjih in cerkvenih zapovedi v družini. S tem sami sproti podirajo, kar so morda v otroških srcih z lepo, poučno besedo sezidali.

Da, še tisto poderejo, kar je sezidala dobra, pobožna mati. Saj vsi vemo, da se otroka hudič prej prime kot Bog. Oče, ne delaj vendar v otroku vtisa, kot da bi bila materina dolžnost ga naučiti moliti, tvoja pa ga navaditi kleti in piti, »da bo enkrat pošten Kranjec, kot se šika.«

A kakor sam ne smeš igrati vloge pohujšljivca, tako ne smeš trpeti, da bi jo igrali drugi v tvoji hiši. Imej odprte oči in ušesa, kaj se govori in godi v domači hiši vpricho otrok. Morda imaš kakega pokvarjenega uslužbenca, ki je hudičev poslanik na tvojem družinskem dvoru. Če kaj takega odkriješ, v najkrajšem roku ga odslovi, naj bo drugače še tako poraben. Tvoje najlepše premoženje, otroke, ogroža. Morebiti je pa prevzel to vlogo kak starejši otrok. Taki otroci, ki se vračajo iz kasaren, tovarnen, ali sploh kakega dela izven doma, bodo rajši kake hudičeve kot kake božje odpustke nosili mlajšim bratcem in sestricam domov. Kakor hitro boš kaj takega odkril, z vso odločnostjo nastopi. Mlajše naprej pouči, ker navadno ne vedo, kaj izgovarjajo. Če to ne pomaga, jih pošteno z brezovim oljem namaži. Starejšim pa povej, naj si iščejo druge strehe, če mislijo biti Kajni, morilci svojih nedolžnih bratov Abelnov.

Ako je še čas, bi ti glede te nevarnosti še nekaj drugega svetoval, kar vzgojitelji zelo priporočajo. Glej, da boš prvega otroka dobro vzgojil. Ta ti bo najboljši pomočnik pri vzgoji sledečih. Kajti starejši bratci so mlajšim dnevno ogledalo. Oni so njihova prva, istotako dnevna družba. In to v dobi, ko je otrok, ki še nima lastne razsodnosti, kot mala opica, ki to dela, kar druge vidi, to govori, kar druge sliši. Če boš tedaj starejše dobro vzgojil, boš dal mlajšim lepo ogledalo in dobro domačo družbo. Ako ne, ti utegnejo starejši otroci sproti podirati, kar boš pri mlajših sezidal. Navadno pa je prvorojenec najbolj scrkljan in razvajen.

Na Holandskem, kjer vlada še vzorno družinsko življenje, gledajo na to, da so starejši otroci pomočniki pri vzgoji mlajših in jih k temu primerno tudi vzgajajo. Ne le da morajo starejši na mlajše paziti, da se jim kaj ne pripeti, kakor pri nas, ampak jih tudi vzgajajo. Tako je n. pr. navada, da starejša sestra mlajše spat spravlja in jih ona pokriža ter angelčku varuhu priporoči. Ta lepa navada je tudi s tega stališča važna, ker pri starejših otrocih budi čut odgovornosti za mlajše bratce in sestrice. Morda je bila pa tista šestletna punčka Holandka, ki je čuvala svojo mlajšo sestrico, a ko ji je nekaj nagajala, je vzdihnila: Oh, kakšen križ je z otroki! To je samozavest!

A otrok, preden se zave, nima samo sprejemljivih ušes, ampak še bolj zvedave oči. Pazi, oče, da ne bo v domači hiši sami kaj takega videl, kar bi mu skalilo nedolžno oko. Obžalovanja vredno je, da moderne družine, kakor hitro se imajo za nekoliko »boljše«, začno izrivati svete podobe s sten skupne stanovanjske sobe, ki so tako značilne za pristno slovensko »hišo« in jih nadomeščati s svetnimi, čisto kar nedostojnimi. Celo za razpelom, ki je v naših še vernih kmečkih domovih sicer v kotu, a v častnem kotu, se mnogokje zastonj oziraš. Po natančnejšem ogledovanju ga boš morda našel v kakem prevžitkarskem kotu. Nemi, a vendar zelo zgovorni in uspešni vzgojitelji s tem izginjajo iz krščanskih domov. Glavno krivdo temu je pa treba pripisati družinskim poglavarjem. Ali zadene tudi tebe, oče?

Največja krivda premnogih očetov pa je v tem, da so versko vzgojo otrok materam prepustiti, pa še to le kot nekako zasebno nalogo, s katero nima oče in ostala družina nikakega opravka. Skupne, družinske molitve taka družina več ne pozna, ne pred jedjo, ne po jedi, še manj pa večerni rožni venec. V cerkev oče sam ne hodi, niti k obvezni sv. maši

ne, še manj h kakim neobveznim pobožnostim. Starejši sinovi ga v tem kaj radi posnemajo. Pri angelski mizi jih morda niti v velikonočnem času ni več videti. Postna postava je zanje premagano stališče. Kako naj bodo otroci s takimi domačimi zgledi dobri, verni? Mati jih sicer lepo uči, šola tudi. A najbližji zgledi vse drugače kažejo. In ti vlečejo, slabi bolj kot dobri. Vsaj fantki takih družin bodo po otročje skleпали: Ko bom jaz tako velik kot ata in bratje, mi tudi ne bo treba več v cerkev hoditi. E, ne bi hotel biti v koži takega družinskega poglavarja, ko bo polagal račun od svojega hiševanja! Bosta s Sodnikom preveč ropotala.

In še toliko drugega otroci vidijo doma, kar morda zaenkrat res še ne razumejo, a jim bo pozneje, ko se bo v njih začela oglašati postava greha, oporišče in izhodišče, odkoder bodo z aeroplani žive domišljije delali polete v mamljivo deželo zla. Zato je tisti izgovor: Še ne razume, je še premajhen! prav hudičeva firma, pod katero je ugrabil že toliko biserov nedolžnih oči. Oče, skrbi za to, da nihče v tvoji hiši ne bo pod navidezno nedolžno firmo otrokom kradel teh nenadomestljivih biserov, najmanj pa ti sam z materjo.

Oče! Zdaj sem te opozoril le na to, kaj tvoji otroci, če jih hočeš biti tudi odraslih vesel, doma ne smejo slišati in videti. In tvoja sveta dolžnost kot poglavarja družine je, da tudi ne bodo slišali in videli. Prihodnjic se bova pomenila, kaj morajo slišati in videti. Upam, da boš pri volji. Saj gre vendar za tvoje najdražje in zate samega.

P. ODILO:

Milostna podoba Deteta Jezusa v Rimu

(Sacro Bambino)

Svetniški frančiškanski brat je bil, ki je sprejel v 16. stoletju stražo pri božjem grobu v Jeruzalemu. Vedno je veljalo za veliko odlikovanje, če so predstojniki določili kakega brata za to službo. Z veseljem in gorečnostjo je sprejel redovnik svojo dolžnost in ves srečen je bil, da je lahko delal na svetem kraju. Skrbno je čuval sveti kraj in skrbel za red in snago v njem.

Medtem ko je samostanski brat izvrševal svojo službo, je vedno gojil v svojem srcu skrito željo, da bi napravil nekaj posebnega v božjo čast. Tiha ljubezen do božjega Deteta je zbudila v njem misel, da bi izrezal podobo božjega Deteta.

Četudi ni bil umetnik in tudi študiral ni nikjer kiparstva, je bil prepričan, da bo božja ljubezen nadomestila, kar manjka na talentu. Presrečen je bil brat, ko je prejel od predstojnika za delo potrebno dovoljenje.

Les je dobil od starega oljčnega drevesa na vrtu Getsemani. Drevo je zrastle v bližini votline, kjer je Jezus potil krvavi pot. Pravijo, da je bilo drevo še iz Kristusovih časov. V svetem navdušenju se je pripravil brat na delo. Vsako prosto minuto je porabil za delo in marsikatero razvedrilo je žrtvoval, da bi izvršil svojo rezbarijo. Kip božjega Deteta naj razodeva vso vdanost umetnikovega srca. Vedno je skušal brat svoje delo izboljšati, da bi prišel izraz nebeškega Deteta bolj do veljave. Toda zavedal se je svoje nezmožnosti in nespretnosti. Mnogo je še Jezuščku manjkalo na lepoti. Poleg tega pa ni imel nobene barve, da bi božje Dete poslikal. Vse to je z bolečino navdajalo srce skromnega redovnika.

Žalosten kakor je bil, si ni znal in ni mogel pomagati, četudi bi bil tako srčno rad svoje delo dovršil. Priprosti brat se je zatekel k molitvi, četudi ni prav nič vedel, kako mu bo Bog poslal pomoč.

Molil je poln otroškega zaupanja, vse drugo pa je prepustil božji previdnosti. In Bog je njegovo otroško zaupanje poplačal. Medtem ko je redovnik v svoji celici molil, ga je obšla nenavadna utrujenost. Zaspal se je oprijel njegovih oči in prav nič se ni mogel proti njemu bojevati. Kmalu je trdno zaspal in prav nič ni vedel, kaj se godi v njegovi celici.

Ko se je prebudil, ni mogel verjeti svojim očem. Pred seboj je zagledal dovršeno in okusno pobarvano božje Dete. Poln hvaležnosti in veselja pade brat na kolena. Oči mu zalijejo solze. Ne more se dosti Bogu zahvaliti za čudežno uslišanje svoje molitve. Gotovo je angelska roka izvršila, kar je bilo pomanjkljivega ter prevlekla kip z najlepšimi in najprimernejšimi barvami. Zdelo se je, da je tudi rezbarija postala mnogo boljša in dovršenejša. Saj je bil kip pred njim, kot bi ga dovršil najspretnejši umetnik.

Brat je hitel k svojemu predstojniku in s solzami veselja sporočil, kaj se je zgodilo. Redovni bratje so hiteli skupaj, da vidijo čudež božje vsemogočnosti. Saj so z zanimanjem zasledovali delo svojega sobrata. Toda podoba božjega Deteta so komaj spoznali. Tako mojstersko je bila dovršena, da so vsi pokleknili in hvalili božjo dobroto.

Obleka je imela bujno rdečo barvo, gube pa so bile nežno modre. Po obleki so bile raztresene svetle zvezde. Izraz Deteta je bil naravnost nebeški.

Kmalu se je izvedelo o čudežnem božjem Detetu daleč naokoli. Od blizu in iz daljave so prišli ljudje pozdravljat božje Dete in njegovo lepoto občudovat. Množile so se milosti, ki jih je rosilo božje Dete onim, ki so pred njegovo podobo molili... Vedno večja je postajala množica presrečnih častilcev te milostne podobe. Po vsej Palestini se je bliskovito raznesla vest o milostnem Jezuščku.

Iz Jeruzalema v Rim.

Priprosti, skromni frančiškanski brat je bil eden izmed najbolj go-rečih častilcev milostnega Jezuščka. Ni mogel razumeti, da je nebo naredilo na njegovem skromnem delu tolik čudež. Zato je bilo njegovo navdušenje še večje in njegova ponižnost še bolj globoka. Čutil je, da je nevreden tako velikega odlikovanja. Res je, da se je veselil velikega števila častilcev božjega Deteta, toda samega sebe je rad zakril pod plašč ponižnosti. Mnogi niti poznali niso svetniškega brata, kateri je v vsej tihoti služil Bogu, ki je z nebes blagoslovil njegovo delo.

Toda božja previdnost je hotela, da je bil brat prestavljen v Rim. V sveti pokorščini se je uklonil volji svojih redovnih predstojnikov. Četudi ga je zelo bolelo, ker se je moral posloviti od svetega kraja, se vendar niti za trenutek ni obotavljal, ker je videl v želji predstojnikov voljo božjo. Samo eno željo in eno prošnjo je imel, namreč: da bi smel vzeti s seboj milostno podobo božjega Deteta. Radi so mu to željo in prošnjo ugodili, saj so predstojniki poznali bratovo veliko ljubezen in navezanost na podobo. V majhen lesen zaboj je shranil dragocen zaklad in ga vzel s seboj na dolgo potovanje. Po kratkem slovesu v tistem samostanu, ker je toliko čudovitega doživel, se je brat vkrcal na ladjo v Jafi.

Spočetka potovanja je bilo morje mirno in prijetna je bila vožnja prvih dni. Nenadoma se je pa vreme spremenilo, nastal je grozovit morski vihar. Kapetan je zapovedal, da morajo potniki pometati vso prtljago preko krova v morje. To bi rešilo ladjo pred potopom. Razume

se, da je ta zapoved ladijskega poveljnika zbudila najrazličnejša čustva v srcih potnikov in so neradi izpolnili to zapoved. Toda strog ukrep je moral biti izvršen. Položaj je bil preresen, da bi se kdo ustavljal. Vse pač človek prej žrtvuje kot življenje.

Zaboj frančiškanskega brata je zadela ista usoda kot drugo prtljago na ladji. Vrgli so ga v morje. Vse prošnje žalostnega brata so bile brezuspešne.

Nihče na ladji ni poznal dragocene vrednosti, ki jo je vseboval skromni zaboj ubogega frančiškana. S krvavečim srcem je gledal brat, kako izginja zaboj v podivjanih valovih. Kdo bi naj popisal njegovo žalost ob bridki izgubi?

Vse sile so morali napeti, da so rešili ladjo, komaj je premagala divje valove. Vse potnike je obdajal smrtni strah in globoko so se oddahnili, ko se je morska gladina zopet umirila. Ladja se je ustavila v pristanišču Livorno. Komaj so stopili potniki na suho, so opazili, kako je za ladjo priplaval znan zaboj, ki so ga z drugimi vred ob viharju vrgli v morje.

Uredništvo in Uprava
želita
SREČNO NOVO LETO
vsem sotrudnikom in
naročnikom „Cvetja“.

Takoj je bilo pripravljenih nekaj delavcev, da bi zaboj ujeli. Stopili so v čoln in veslali proti zaboju. Ko so namreč videli, kako frančiškanski brat žaluje za zabojem, so mislili, da je v njem bogat zemeljski zaklad. Toda vsi napor, da bi ujeli zaboj, so bili zastonj. Kadar koli so hoteli zaboj zagrabit, jim je kar izginil izpod rok. Pravcati lov je bil uprizorjen na zaboj, toda nihče ni mogel priti v njegovo bližino. Kot po neki nevidni moči, jim je zaboj vedno ušel, dokler se mornarji niso utrudili ter se lova naveličali. Razočarani so se vrnili nazaj na obrežje.

Medtem se je samostanski brat vrnil iz mesta. Pripovedovali so mu o čudovitem zaboju, ki ga mornarji na noben način niso mogli ujeti. Brat se je takoj spomnil milostne podobe božjega Deteta. O, če bi bil to njegov zaboj!

Redovnik je hitel takoj na mesto, kjer so nazadnje videli zaboj in kdo naj opiše njegovo veselje, ko je zagledal svoj zaklad v valovih! In zaboj, ki se je prej vedno umikal mornarjevim rokam, je zdaj mirno plaval na morskni površini, dokler ga ni brat dosegel. Z največjim veseljem ga je dvignil z vode.

Ker je moral brat tu vožnjo prekiniti, je vzel podobo božjega Deteta s seboj v frančiškanski samostan v Livorno in ga je imel pri sebi, dokler ni potovanja nadaljeval. Redovni sobratje so se veselili z njim, ker je

našel izgubljeni zaklad. Vsi so občudovali podobo božjega Deteta in so si šteli v čast, da se je Dete božje ustavilo za nekaj dni v njihovem samostanu.

Ko je bila po viharju pokvarjena ladja zopet popravljena, je brat nadaljeval svoje potovanje proti Rimu. Vožnja je potekala brez vsakih večjih težav in brat je srečno došel v sveto mesto.

V samostanu Aracaeli (Aračeli) je zbudila usoda milostne podobe veliko zanimanje. Vsi so bili izredno veseli, da so imeli v svoji sredi dragoceni zaklad, ki je postal predmet splošnega češčenja.

(Konec prihodnjic.)

HANS WIRTZ — K. R.:

Brat Francišek v naši dobi

»Poznam tvoja dela... Ali zoper tebe imam, da si opustil svojo prvotno ljubezen. Pomni torej, odkod si padel, in se spreobrneš in opravljaj prva dela. Ako pa ne, pridem k tebi, in če se ne spreobrneš, premaknem tvoj svečnik z njegovega mesta.«
Razodetje 2, 2 ss.

Asiški prevrat

Poletje v Umbriji. Oljčni gaji in redko vrbinje se lesketajo soparni in trudni od srebrnatega blišča. V goricah teži v prahu in prvem soku mlado grozdje. Na kamenitem zidovju se brezskrbno sama vase zaslanjana sonči pravljica sivozelenih martinčkov.

Umbrijsko sonce ne nosi brokata. Odeto je v srebro. In odtod svetu in zemlji odmaknjeni, neresnični obraz celotne pokrajine z njenimi modrosivimi in bledezelenimi barvami. Le tam, kjer se gole skale kot trdi medklici strmo dvigajo kvišku, se zdi zemlja — resničnost.

Včasih visi v zraku žlahten duh po svežih breskvah. In marsikrat prinaša suhi veter s seboj lahen šelest, ki zveni kot pridušena otožnost in ki prihaja iz malih gnezd z ozkimi, grudastimi ulicami in nizkimi, preprostimi hišami, ki pogosto niti oken nimajo.

Nekaka otroška razposajenost in vedra sanjavost je v tem umbrijskem poletju. Človek se odmakne in odtuji. In tudi življenje samo najbrže tu ni tako, kakršno je kje drugod...

Na deželni cesti. Iz Perugia pelje deželna cesta po dolini Tibere proti jugu. Proti Rimu, kjer vlada veliki Inocencij. Cesta je razbeljena in brez sence. In vsakdo se čuti zdravega in veselega, ko jo ima za seboj.

Zdaj je na njej več življenja kot sicer. Po dva ali trije prihajajo. Človek bi jih imel za umbrijske kmete, ko ne bi... Saj to niso nikakšni kmečki obrazi in nikakšne kmečke roké, kvečjemu halje so kmečke. In kmetje se ne vedejo tako. Morda so — ptice selivke, nenavadne, tuje ptice selivke.

Podoba je, da molijo ali pojo. In pogostoma je videti, kot da plešejo. Razen rjavih halj in sandal na nogah nimajo ničesar na sebi. Nimajo nahrbtnikov, nimajo palic in niti žepov...

Na križišču, kjer se pot odcepi prot Sieni, se prvi ustavijo. Čakajo na ostale in se posvetujejo, v katero smer naj jo zdaj mahnejo. Toda očitvidno se ne morejo prav zediniti. Tedaj zagrabi eden izmed njih najbližjega za ramena in ga trikrat, štirikrat zasuče, da le-temu odrečeta

sluh in vid. Telebnil bi bil, da ga nista dva druga v smehu ujela. Pri tem pa nehote sune z iztegnjenima rokama — kakor kažipot — proti jugu. »To je naša smer,« določi eden izmed njih, ki je dotlej stal pri strani in ki šo ga klicali za brata Bernarda. »Tam stoji Rim!«

In tako potujejo veselo dalje. Po dva ali trije. In njih radostno-zadovoljnih obrazov ne omrači ne sončna pripeka, ne prah, ne utrujenost.

Zabavni čudaki... Tako pravijo vsi. In nihče ne ve, kaj bi z njimi. Nič slabega jim ni mogoče očitati. Vselej so židane volje. Po cestah in trgih pojo duhovne pesmi. Z otroki plešejo kolo in se pri tem lišpajo s cvetjem in pisanimi vencii. Kaj takega še nikoli nihče ni videl.

In tedaj prične eden — često jih je tudi več — govoriti. Otrokom. O Bogu in nebesih, o soncu in kamnih, o smehu in rajanju in dobri volji. Tedaj malčki čisto utihnejo in zadržujejo dih. In bi radi slišali zmeraj več. In če so potem prišli zraven veliki, radovedni in oveseljeni, govori navadno eden tudi njim. Govori jim skoraj ravno tako preprosto in otroško kot malčkom. Podoba je taka... Toda kmalu jim zaveje iz te preproščine — resnoba, grozljiva resnoba. In norčevanje in tiho smehljanje premine! Največ jih tedajci kar najurneje pobriše. Drugi ostanejo in ne vedo zakaj. Vseh pa se je lotil neki nemir. In nič več se ga ne znebe.

Tuji možje pa hodijo posamič v mesto. In iščejo službe. Ta stopi v službo pri rogozničarju; oni pomaga pri tesarju ali kot podajac pri novem zidanju; drugi spet prodajajo pitno vodo, vozijo melone na trg, se ponujajo, da bi tolkli kamenje ali varovali otroke. In opravljajo dela, kot da bi bilo to zanje najvažnejša stvar na svetu. Nihče pa ne mara — plačila. Niti vinarja. Kvečjemu nehač repe, fig ali paradižnikov ali krožnik juhe. In če bi jim ljudje prav nič ne dali: tudi prav; pa prosijo vbogajme, za košček kruha. Več ne vzemo.

Zabavni čudaki... Tako pravijo vsi. In vsakdo samo z glavo zmaje: »Morebiti so spokorniki na poti v Rim ali Sveto deželo? Ali prismuknjenci, ki bi jih bilo treba zapreti? Ali — svetniki, tedaj so seveda — čudni svetniki...«

Če jih pa sam vprašaš, kdo so, kaj so, rečejo samo: grešniki smo, največji grešniki!

Toda tega jim nihče ne verjame. Grešniki so videti drugačni. Bodo že res — prismuknjenci, norci! In že kriče z vseh strani: »Pa so vendar norci, pravi norci! Spodite jih! Pobijte jih!« — In kletvice, kamenje in govno od mul jim frči okrog ušes. Otroci pa, ki so še pravkar peli in plesali, kriče in tulijo za njimi: »Holaj, prismuknjenci, pazzi, veseli pazzi...«

Toda po vsem videzu jih to nič ne gane. Ne odgovarjajo in se ne obračajo. Obličja pa jim žare. In še od daleč jih je slišati, kako pojo. Gotovo so — norci... (Naprej prihodnjič.)

Vsi naročniki so z umevanjem vzeli na znanje, da je naročnina za Cvetje zvišana na 18 dinarjev. Samo par se jih pritožuje. Le malo več umevanja! Moka se je podražila več kot za 100 odstotkov, vino za 200 odstotkov, meso je poskočilo v svojih cenah, kaj mislite, da je samo papir ostal pri istih cenah, ali so se mu cene celo znižale? Pa tiskarske barve, mislite, da kar zastoj dobimo in naši tiskarji gredo opoldne na sonce, da si želodec ogrejejo? Vse to pomislite in recite, kako je to mogoče, da stane Cvetje samo 18 dinarjev na leto? Sorazmerno bi morali dvigniti naročnino na 25 din. Torej le korajžno plačujte zelo nizko naročnino!

Baragovo spričevalo Ljubljani

Na svojem prvem potu v Ameriko, l. 1830., je Baraga preko Dunaja, Monakovega, Augsburga, Ulma in Strassburga 23. nov. ob 2 pop. z brzim poštnim vozom došel v Pariz, s francosko karkardo na prsih. V Strassburgu so mu je pripeli, v znamenje, da je stopil na francoska tla.

V Parizu je imel sledeče jutro »neizmerno srečo«, da je po več dnevih in nočeh nepretrgane vožnje zopet mogel maševati. A ta sreča mu je bila že med sv. mašo skaljena. Čeprav je maševal v eni glavnih mestnih cerkva in ob običajni uri, je videl samo tri pobožne duše pri sv. maši.

Na Dunaju, kjer se je zadržal 12 dni, so ga bogato obdarili. Dejali so mu, naj v Parizu vsaj par mesecev ostane, da ga nakloni svojemu misijonu. A ko je bil priča te njegove verske mlačnosti, ga niti en teden ni zdržalo. Po dveh dneh je zapustil »to nesrečno mesto« in nadaljeval pot proti Havru, da se čimprej vkreca za Ameriko.

Ob pogledu na versko tako hladen Pariz, se je spomnil slovenske prestolice Ljubljane, ki je bila takrat še dolga vas, in njenega vernega ljudstva. Pa ji je poslal sledeče spričevalo: *»O, draga mi Ljubljana! Kako si majhna v primeri s Parizom. Vendar vidiš vsak dan toliko svojih otrok, ki s pobožnimi čustvi hite v cerkev.«*

Sto in deset let je od tistega časa minilo. Ljubljana ni več dolga vas, ampak dobiva vedno bolj značaj vele mesta. Tudi Pariz je zrastel in se v marsičem spremenil. A v verskem oziru se je Pariz precej boljšal, Ljubljana pa poslabšala.

Danes tudi v Parizu cerkve med tednom niso več prazne. Ne le preprosto ljudstvo se pobožno udeležuje sv. maš in spodbudno pristopa k angelski mizi, ampak tudi nenavadno veliko inteligence, zlasti mlajše. »Najstarejša hčerka« sv. Cerkve se sicer počasi, a sigurno vrača nazaj k materi in njenemu božjemu življenju. Sedanja katastrofa bo te njene korake gotovo še pospešila.

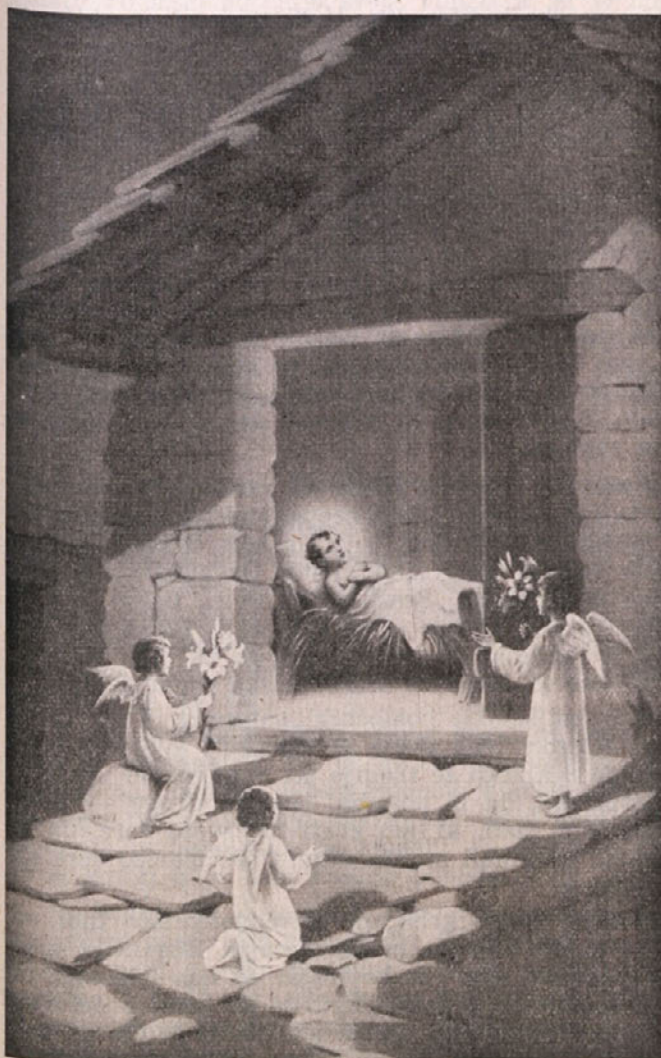
Ne rečem, da se je Ljubljana v tem pogledu zapustila. Še danes bi je bil Baraga glede tega lahko vesel, ko bi v kateri koli njeni cerkvi pristopil za sv. mašo. A vtis bi dobil, da je še danes dolga, seveda mnogo daljša vas, kot je bila v njegovem času. Kajti v pretežni večini bi videl v cerkvah le preproste ljudi.

Večji del njene inteligence je še na potih zgubljenega sina iz očetove hiše v širni svet brez Boga. V tem oziru se Pariz boljša, Ljubljana pa slabša. Naj bi ji bilo sedanje ponižanje Pariza v svarilo, da kdor rajši hodi za vešami, kot za večno lučjo, pa bodi posamezen, mesto ali narod, prej ali slej pade sovražnikom v roke, ki izvrše nad njim božjo sodbo.

Ljubljana! Naše narodno srce! Devetnajstega januarja bo smrtni dan Baragov, ki ti je dal tako laskavo spričevalo. Kaj pa če bi mu ti obljubila, da, če ti ne bo treba porabljeni zaklonišč, ki si jih zgradila, boš prevzela vodstvo pokreta za njegovo oltarsko čast, ki ti kot srcu naroda itak spada, in da mu boš pozidala prvo cerkev, ko bo v svetniškem siju zablestel pred teboj.

Zveza brezbožnikov

Skrivnostno lega sveti večer na pokrajino in ljudi. Vzbujajo se sanje in doživetja, še več — vera mladih dni. Celo tisti, ki so omrznili v svoji veri, postanejo ta večer zamišljeni, in v mnogih hišah, kjer morda drugače vse leto ni blagoslovljene vode, ta večer pokade in blagoslove hišo. Brez tega ni svetega večera. Dalje polnočnica s svojim zvonjenjem. In

ne nazadnje otroci; kako jim obrazi žare od veselja, ko napravljajo jaslice; kako jim utripa srce v pričakovanju, kaj jim bo prinesel Jezusček. Še kaj drugega bi se dalo zapisati o božiču pri nas, a božič v Rusiji... Saj si ga lahko predstavljate: navaden delavnik, ko je delo še strožje ukazano kakor druge dni. Stroji ropotajo in gluše srca, v katerih pozvanja sveto noč.

Naša pot III. opisuje satansko prizadevanje za brezboštvo v Rusiji. »Boljševiška revolucija je zasekala takoj v korenino. Novi (komunistični) evangelij ni mogel rasti iz src, s krščansko vero napolnjenih. Zato so boljševiki skrbeli takoj od začetka, da bi izpodkopali tla vsakemu verstvu, vsaki cerkveni organizaciji, krščanski vzgoji in

vsemu življenju. Da podpro uradno delo zakonodaje in uprave tudi zasebniki, zlasti mladina, so v letu 1925. ustanovili 'Zvezo brezbožnikov'.

Edinica organizacije je celica brezbožnikov. Te celice nastajajo v mestih in na deželi, v tovarnah, uradih, v vojski, med železničarji in mornarji, v društvih in zabavnih klubih, povsod. Celica se začne z malim številom; za ustanovitev zadoščajo trije člani. Članstvo se sistematično šola. Počasi in gotovo potegne celica vedno več oseb napadene občine ali

tvornice vase, dokler je končno skozi in skozi ne okuži. Nobena organizacija ni varna pred temi celicami. Kjer ne gre v javno, delajo v največji tajnosti in z vsemi zvijačami, prav po Leninovem receptu: 'Treba je biti odločen za vsako žrtev, in če je nujno, biti celo pripravljen za vse mogoče zvijače, trike, protizakonite metode, zamolčavanje in prikrivanje resnice, da se na vsak način opravi komunistično delo'.

Posamezni člani brezbožniškega gibanja imajo sledeče naloge: 1. Preprečevati vsak poizkus, da bi vera vplivala na družabno življenje. 2. Pridobivati tovariše, da dejansko in formalno izstopijo iz verske in cerkvene zajednice. 3. Vse versko indiferentne ljudi pridobiti in vključiti v aktivni boj proti religiji. 4. Organizirati družabni bojkot duhovščine. 5. Organizirati mase delavstva v boj za zapiranje cerkva in njih preureditev v komunistične prosvetne domove, za prepoved zvonjenja, v boj proti širjenju verskega tiska, v boj proti gmotnemu podpiranju cerkvenih ustanov.

Med vsemi sredstvi, ki se jih brezbožniki poslužujejo, je na prvem mestu tisk. Vsaka celica mora izvešati brezbožniški časopis v več izvodih na vidnih mestih, v dvoranah, na ulicah, križiščih in trgih. Najvažnejše odstavke je podčrtati, okrasiti ali kako drugače prirediti, da vzbujajo pozornost. Posebno važna je tabla za izrezke. Na njej morajo biti lepo urejene vse najvažnejše novice iz boja proti verstvu, v lepi obliki. Take table naj vise tudi v obednicah in na ulici. Vsaka celica naj ima tudi album izrezkov iz brezbožniških listov, da tako zbira gradivo za brezbožniško delo. Kjer koli je le mogoče, naj si celica oskrbi tudi svetlobni časopis in reklamo.

Najvažnejšo nalogo morajo polagati celice na razširjenje glavnega glasila 'Brezbožnik'. Za ta list morajo delati propagando vse prireditve, vse organizacije, vsak poedinec. Prirejati je v vsakem okrožju tekme med celicami za največje število naročnikov lista. Organizirati je posebne propagandne dneve in tedne za 'Brezbožnik'. Poleg listov je najvažnejše razširjanje protiverske knjige. Celice morajo imeti posebne propagandiste, ki nosijo in razpečavajo knjige in liste od hiše do hiše, zraven pa nabirajo naročnike in člane za brezbožniško organizacijo.

Tako se torej trudijo boljševiki, pomočniki satanovi. Tudi tukaj veljajo Jezusove besede: »Otroci tega sveta so nasproti svojemu rodu razumnejši kakor otroci luči« Koliko se trudijo ter s kakšnimi sredstvi in žrtvami ne štedijo boljševiki, da bi pogubili sebe in druge — kako malo se pa trudijo otroci luči, tisti, ki jim sveti luč svete vere, da bi sami ohranili in še v drugih razpihali morda samo tlečo iskrico vere ali pa jo ugaslo na novo prižgali!

»Organizirano brezboštvo bomo kristjani premagali, ako tudi mi razvijemo v boju za vero enako resnost in navdušenje. Bog hoče zmagovati v sedanjih časih prav po nas. On bo terjal od nas odgovor, če s to njegovo voljo nismo sodelovali v polni meri. Če pa bomo sodelovali z Njim z vso močjo in polno vestnostjo, pa ni sile, ki bi je On po nas ne zmagal. Da bo naše delo uspešno, bomo vedno z Bogom živeli in pridno molili.«

ZAHVALA:

M. G. se zahvaljuje služabniku božjemu škofu Frideriku Baragu za uslišano molitev. Iz hvaležnosti daruje 110 dinarjev za Baragovo semenišče v Ljubljani.

Sveta Hiacinta

devica tretjerednica.

(30. januar)

Posvariti koga je včasih dobro, bolje pa je svarila ponižno na znanje jemati. To nam potrjuje sveta Hiacinta, ki je imela za očeta grofa pl. Mariskotti-a, za mater pa plemenito gospo Orsini. V svoji mladosti je bila vedno tiha in srčno ponižna. Nato je šla k tretjerednicam v Viterbo, kjer pa ni preveč redovno živela. Dopuščala je, da so jo njeni bogati sorodniki podpirali s stvarmi, ki so se kaj malo ujemale z duhom dobre tretjerednice in redovnice. Toda božja Previdnost ji je poslala hudo bolezen. To priliko je izkoristil njen spovednik, pobožni frančiškan, in ji začel trkati na vest. Hiacinta je vse ostre, pa zaslužne opomine voljno in spokorno sprejela in pričela z novim, strogo spokornim življenjem. Vsa solzna je prosila sosestre, naj ji odpuste, da je dajala toliko pohujšanja, zavrgla je vse nečimrne in nepotrebne stvari, se hudo postila in opravljala najnižja opravila. Z nežno pobožnostjo je premišljevala o trpljenju Gospodovem in se z otroško ljubeznijo oklepala preblažene Device Marije. Bogata v čednostih in v dolgi pokori očiščena, se je leta 1640. preselila h Gospodu. Papež Pij VII. jo je slovesno vpisal v seznam svetnikov.

Premišljevanje: O svarjenju

1. **Svarjenje je milost.** Kaj bi se pač zgodilo s Hiacinto, če je ne bi njen spovednik pošteno posvaril? Svetnica bi gotovo ne postala! Zato nam milost skaže vsak, ki nas opomni napak. — Pregovor pravi: »Kdor te očitno hvali, ta te zaničuje.« Sveto pismo pa: »Boljše je očitno svarilo kot prikrita ljubezen« (Preg 27, 5). — Si li vedno imel tiste, ki so te posvarili, za svoje dobrotnike? Ali imaš toliko poguma, da bi to dobroto tudi drugim izkazal?

2. **Za svarjenje gluha ušesa imeti ni prav.** »Komur ni svetovati, temu ni pomagati.« To je tisočkrat potrjena ljudska modrost. Če ne maramo za opomine, lahko zaidemo v greh, o katerem pravi katekizem: »Za lepo opominjevanje zakrknjeno srce imeti.« Bog nas namreč vodi, opominja in poboljšuje po ljudeh! — Kaj si o tej stvari mislil doslej? Ali se drugi boje, tebi kakšno povedati?

3. **Svarjenje je različno.** Zdaj nas opominjajo predstojniki in starši, zdaj dušni pastirji in spovedniki. Zdaj zopet nas ljubi Bog opomni v lepi pridigi, nam pokaže življenje kakega svetnika, napelje kake posebne dogodke v življenju, nenadoma koga k sebi pokliče itd. Ne smemo si pa pri vsakem opominu misliti: »Saj to zame ne velja!« pa tudi zameriti ne smemo prehitro. — Ravnaj se po načelu: »Kdor je zadovoljen z menoj, naj to pove drugim; kdor pa ni, naj meni pove!«

Cerkvena molitev

Molimo. Tebi, o Bog, se je sveta devica Hiacinta darovala v popolni odpovedi in ljubezni; na njeno priprošnje nam torej podeli, da bomo po njenem zgledu nad svojimi grehi žalovali in Te vedno ljubili. Po Kristusu, našem Gospodu. Amen.

Doživljaji misijonarja Mraka

Med »Mrakovo zbirko« arhiva notredamskega vseučilišča v ameriški zvezni državi Indiani, se nahaja zvešček z napisom: »Doživljaji nekega misijonarja.« Vsebuje nekaj takih slučajev, o katerih pravimo, da niso slučajji. Ta »neki« misijonar je nedvomno Mrak sam. To priča prvi slučaj, ki ga je še v domovini, v Slavini, doživel, kjer je bil l. 1844. kaplan. Ker bo 2. jan. 40-letnica njegove smrti, bo prav, če te doživljaje v naši besedi objavimo. Izvirnik je pisan v nemščini.

1. Ko sem bil l. 1844. kaplan v Slavini, na Kranjskem v Avstriji, je imela mladina navado na praznik Vnebovzetja prebl. Device Marije, ko je bilo žeganje, celo noč plesati. Pridigal sem proti temu, pa je bila užaljena. Eden izmed fantov, tačas vojak, mi je celo grozil. Dejal je: »Z g. Nacetom se bova še videla!« Tako se je tudi zgodilo, samo da v drugem smislu kot je on računal. Sledeče leto, malo pred omenjenim praznikom, so se fantje, ki so se nekega večera preveč napili, stepli. Nekdo je tistemu, ki je meni grozil, porinil nož v prsa. Bila je soparna noč. Spal sem pri odprtem oknu. Kar zaslišim strašen krik. Kmalu nato močno trkanje na vrata. Cerkovnik me pokliče, naj grem nujno k bolniku. Ko stopim v hišo, vidim zaklanega bolnika v mlaki krvi. Ukažem ga položiti na posteljo in opravim svoje. Tik pred žeganjem je skesan in z Bogom spravljen umrl. Tako sva se videla.

2. Neki Amerikanec je Indijancem skrivaj prodajal žganje, kar je bilo postavno prepovedano. Tožili so ga in je bil pozvan pred sodišče. Ko dobi pozivnico, je prišel k meni in me za božjo voljo prosil, naj posredujem, da ne bo kaznovan. Obljubil je, da ne bo nikdar več kaj takega storil. Dejal sem mu, da ni vse le od mene odvisno, vendar ga upam izrezati, ako mi res garantira, da kaj takega ne bo več zagrešil. Prisegal je, da nič več. Nato sem najprej pomiril Indijance, potem pa pisal sodniku, naj mu zaenkrat prizanese, ker je dal garancijo, da je bilo zadnjič. Tožba je bila ustavljena. Pa ni bil mož beseda. Kmalu potem je hotel zopet par sodčkov žganja vtihotapiti. S svojim čolnom je prišel k ladji, jih preložil v čoln, da jih na samem, par milj proč, spravi na suho. Pri prekladanju pa mu je en sodček padel na nogo in mu jo zlomil. Par mojih Indijancev, ki so bili priča, je izjavilo, da je tako zahreščalo, kot bi pes kosti grizel. Sam je priznal, da imajo Indijanci prav, ko so govorili, da ga je kazen božja zadela. Poslej se je res poboljšal.

3. Nekoč sem obiskal neko francosko družino, bivajočo na samotnem kraju daleč od drugih. V gornjih prostorih njene hiše sem spovedoval. Vsi drugi so prišli k sv. spovedi, le hišni gospodar ne. Slišal sem, kako je žena tudi njemu prigovarjala, da bi šel. On se jo je pa nevoljno otrešel: »Pusti me s tem pri miru!« In ni ga bilo. Kaka dva tedna potem, ko sem se vrnil s svojega misijonskega pota, sem zvedel, da je mož nanaglooma umrl. Brez luči, brez križa.

4. Kadar sem šel na misijone, sem bil navadno dalje časa odsoten, včasih teden, včasih dva, ali pa tudi cel mesec. Nekoč sem ravno zajahal konja, da grem na misijonsko pot. Komaj odjezdim izpred svojega doma, me obide nek odpor, da bi nadaljeval pot. Kar vse veselje sem zgubil. Obrnem konja in se vrnem. Kmalu nato pride nekdo s poročilom, da je ta in ta nevarno bolan. Bil je Indijanec, katerega sem dobro poznal kot mlačnega kristjana, ki niti za veliko noč ni bil pri sv. spovedi. Hitro

se odpravim k njemu, ga spravim z Bogom in opremim za večnost. Takoj mi je bilo jasno, zakaj me prej kar ni pustilo naprej.

5. Neki kanadski Francoz ga je rad pil. Drugače je bil dober človek. Navadno sem v njegovi hiši maševal, kadar sem po svojih misijonih prišel naokrog. Toda k spovedi ga pa kar ni bilo spraviti. Nekoč sem mu tako bolj v šali dejal, naj se po ameriškem načinu obveže, da bo vendar enkrat opravil sv. spoved. Bil je ravno postni čas. Smeje mi odgovori, da se bo takrat obvezal, ko ne bo nikakega žganja več dobiti. Nekoč se je namenil v Milwaukee. Izbral si je pot, ki je bila samotnejša pa zložnejša. Spotoma je na smrt zbolel. Naravnost koprnol je po duhovniku, da bi ga previdel. Toda na stotine milj naokrog ni bilo nobenega katoliškega duhovnika. Umrl je brez njega.

6. Naredil sem načrt, da tisto jesen tega in tega kraja ne bom obiskal. Pot me je vodila skozi gozd in mi je bila dobro znana. Pa sem zašel. Naenkrat sem se znašel v bližini tistega kraja, ki sem ga sklenil zaenkrat obiti. Nisem se hotel vračati na pravo pot, ampak sem šel dalje v dotični kraj. Pa je že Bog hotel, da sem zašel. Prav potreben sem bil. Več otrok je bilo za krst, več odraščenih za sv. spoved in nek spor, ki je razdvajal in vznemirjal dotično naselje, sem poravnal.

7. Ob drugi priliki sem se nahajal v nekem zalivu 12 milj od doma. Bilo je pozimi. Jezero je bilo zamrznjeno. Ko sem svoje opravil, ljudi spovedal, maševal in se okreščal, sem bil tik na tem, da s svojimi sanmi, na katerih sem imel vse potrebno za maševanje, odidem dalje. Namenil sem se v gozdove, kjer so žagali železniške pragove. Računal sem, da bom za to pot potreboval kak teden. Toda nekaj me kar ni pustilo naprej. Ostal sem do opoldne tam. Pri kosilu mi pravi stara Indijanka, da je v bližnjem gozdu, kjer Indijanci sladkor nabirajo, nek novorojen otrok smrtno bolan. Vprašam ženo, če je že krščen. Pravi, da ga je ona krstila. Pa kako ste ga krstili? — Z vodo sem ga oblila in rekla: »Jaz te krstim.« — Ali niste pristavili: »V imenu Očeta in Sina in Sv. Duha?« — »Ne.« — Spoznal sem, da je bil otrok neveljavno krščen. Takoj sem šel tri milje daleč v gozd v dotični šotor in otroka pravilno krstil. Malo potem je umrl.

Taki in podobni slučaji, ki pa res niso samo slučaji, dokazujejo, kako skrivnostna so pota božje previdnosti in milosti. Po pravici nam tedaj Bog po sv. Pavlu kliče: »Delajte s strahom in trepetom za svoje zveličanje« (Filip 2, 12).

Dr. P. HILARIN FELDER, O. M. Cap. — ATOM:

Franciški apostolat

(Nadaljevane in konec.)

Ustni govor sv. Frančiška so podpirale nenavadno izrazite kretnje. Bolonjski dijak, ki ga je na Marijino Vnebovzetje leta 1222. slišal pridigati, je bil nad tem tako začuden, da pripominja: »Frančisek ni govoril po navadnem načinu pridigarja, ampak kot ljudski govornik.« Vse na njem je bilo življenje, gibanje in nazornost, tako da niso drveli skupaj le, da bi ga slišali, ampak tudi da bi ga videli. »Celo njegovo telo je govorilo«, dobro k temu pristavlja Tomaž Čelanki: »Cel mož je

govoril in cel govor je pri njem postal v najboljšem in najplemenitejšem pomenu besede igrokaz.«

To se da delno razložiti s tem, da je v Frančišku bil govornik združen s pesnikom, s povsem poetično usmerjeno osebnostjo, delno pa se da to razložiti s tem, da je bila njegova pridiga kakor že vemo, srčni izliv povsem v Boga zatopljenega in za Boga gorečega apostola. Dokončno razložiti se pa da to le iz združitve obeh teh činiteljev, iz tega namreč, da je bil Ubožec duhovni pesnik, igerc božji. Po pravici je bilo pripomnjeno, da je ob vseh časih v sebi občutil izrazito nagnenje do igranja, — ne najdem boljšega izraza —, mu ostane lastno notri do smrti: on 'igra' berača, on 'igra' božično noč, on 'igra' zadnjo večerjo. Da, celo njegovo življenje dobiva pri njem v najvišjem pomenu besede podobo 'igre', kajti hoja za Kristusom se pri njem spremeni popolnoma v posnemanje Kristusa, tako da skuša z njim in po njem doživljati življenje Odrešenikovo prav do njegovih smrtnih bolečin na Golgoti.« Nič čudnega torej ni, da tudi kot pridigar 'igra', da krščanske resnice 'predstavlja', prav tako kakor so svetni (potujoči) pevci svoje 'igral-ske pesmi' prednašali z igro in predstavo.

Ta povsem ljudski način prednašanja ni zatajil nikoli, naj je že pridigal preprostim ljudem, ali pa učenjakom in visokostoječim. Ohranil ga je celo pred papeškim dvorom. Govoril je pred vzvišenim zborom papeža in kardinalov s toliko gorečnostjo duha, da je od veselja skoro ves iz sebe, pri vsaki besedi, ki je prišla iz njegovih ust, noge premikal, kakor da bi skakal. Pa to pri njem ni bila kaka odrska predstava, ampak nehoten izraz njegove ljubezni do Boga, tako da to nikogar ni dražilo k smehu, marveč so bili vsi ganjeni od bolesti in kesanja. Njegov prijatelj Hugolin se je sam preje bal, ter je goreče molil h Gospodu, naj bi nihče preprostosti pobožnega moža ne zaničeval, zdaj pa se je veselil s celim zborom nad čudovito pridigo igerca božjega.

Še zadnje dni svojega življenja je pokazal, kako zelo mu je ta način pridiganja pri srcu. Pravkar je bil spesnil sončno pesem. Tedaj je poslal po brata Pacifika, »kralja verzov« in izvrstnega pevca. Ta naj bi z množico bratov šel po svetu, kjer naj bi pridigali in sončno pesem prepevali. Najprej naj bi najbolj zgovoren med njimi imel primeren govor, nakar naj bi vsi skupaj kot pravi pevci božji zapeli pesem. Ko bi izzvenele poslednje kitice pesmi, naj bi pridigar po načinu svetnih pevcev prosil za plačilo z besedami: »Mi smo igerci božji in hočemo, da nas za pridigo in pesem nagradite s tem, da ostanete stanovitni v pravi pokori.« In svetnik je pristavil: »Kaj smo božji služabniki drugega, kakor nekaki njegovi igerci, ki naj bi dvigali srca ljudi ter jih nagibali k duhovnemu veselju?«

Kakor pa naj bi bratje evangelij kot igerci božji živo predstavljali, tako na bi ga kot vitezi Kristusovi v lastnem življenju uresničili. Najstarejši Frančiškovi življenjepisci spričujejo, da je svetnik zato govoril s toliko zmagovitostjo, ker je osebno spolnjeval, kar je od drugih hotel zahtevati. Dobro se je zavedal, da svetu predvsem manjka del, zato je po zgledu apostolov najprej sam živel, kakor uči krščanska resnica, in jo potem šele prenaša v besedi, da bi tako svet z besedo in dejanjem spreobrnil. Tudi sodobni kronisti zagojavljajo, da je apostolsko življenje Manjših bratov dalo njihovi apostolski pridigi ono neodoljivo silo, da so se v strasteh zapleteni otroci sveta v množicah spreobračali in so mnogi od njih stopili v red.

Frančišek sam je zidal vse na to soglasje med pridigo in življenjem, besedo in dejanjem, naukom in zgledom. Naj je bila njegova gorečnost

v oznanjevanju evangelija še tako velika, se je vendar še toliko go-rečnejše trudil, da bi pred svetom živel po evangeliju. Izjavil je, da so Manjši bratje od Boga zato poklicani, da bi posebno s sončnim žarkom svojega zgleda razsvetljevali ljudi, ki hodijo po temi grehov. Njihovo načelo mora biti, »da hodijo po svetu in da še bolj z zgledom, kakor z besedo skušajo vsakega spodbujati k pokori in k spolnjevanju božjih zapovedi«. Da, bil je mnenja, da red sploh nima nobene pravice do ob-stanka, če svetu ne koristi s svojim zgledom.

Iz tega moramo sklepati, da noben Manjši brat ne more biti opro-ščen dolžnosti, da pridiga z dobrim zgledom. Niso vsi določeni za pridigo potom besede, pač pa ukazuje Francišek: »Vsi bratje morajo pridigati z dejanji.« Nek profesor bogoslovja ga je vprašal o pomenu onega mesta pri preroku Ecehijelu: »Če hudobnega ne opominjaš, da se naj s svoje hude poti vrne, bom njegovo dušo iz tvoje roke terjal« (Eceh 3, 18). Francišek je odgovoril: »Božji služabnik naj bi bil tako razvnet od no-tranje življenjske svetosti, da bi z lučjo svojega zgleda in z govorom svojega življenja vsakega opominjal. Tako bo blesk njegovega življenja in prijeten vonj njegovega slovesa vsem brezbožnim očital njihovo brez-boštvo.«

Zato je imel tudi navado, da je pri vseh redovnih kapitljih in pri vsaki drugi priložnosti brate svaril pred pohujšanjem. Pri misli, da bi posamezni bratje s slabimi deli in zgledom redu škodovali, je s proti nebu povzdignjenimi rokami v solzah izrekel te besede molitve ali bolje rečeno prekletstva: »Gospod Jezus Kristus, ki si izbral število dvanajste-rih apostolov, od katerih je eden padel, drugi pa so Tebe posnemajoč sveti evangelij, od enega in istega duha prežeti, oznanjevali, Ti, o Go-spod, si v zadnjem času, spominjajoč se svojega starega usmiljenja, usta-novil red bratov, da bi bili opora za tvojo vero in bi se po njih uresničila skrivnost Tvojega evangelija. Kdo bo zanje pred Tvojim obličjem dajal zadoščenje, če ne bodo po svojem poklicu kazali zgledov luči, ampak vršili bolj dela teme? Od Tebe, presveti Gospod, od celega nebeškega dvora in od mene, Tvojega malega služabnika, naj bodo prekle+ti, ki s svojim slabim zgledom spodkopavajo in razdirajo, kar si nekoč po svetih bratih tega reda sezidal in zidati ne nehaš.«

Obratno je dejal, da je napolnjen z ljubeznivim, prijetnim vonjem in maziljen z dragocenim oljem, če o svetih bratih, ki so razkropljeni po celem svetu slišiš velike reči. Vriskal je v duhu od veselja, da ti bratje z besedo ali dejanjem navajajo grešnike k ljubezni do Kristusa. Skoraj ves iz sebe nad takimi dobrimi brati se je povzpел k hvali Najvišjega in iz srca vzkliknil: »Zahvalim se Ti, Gospod, ki uboge posvečuješ in vodiš, da si mi pustil tako veselo novico slišati o bratih. Blagoslovi, pro-sim Te, one brate z najbogatejšim blagoslovom in vse, ki s svojimi dobrimi zgledi redovni stan povečujejo, posveti z odličnimi darovi milosti.«

»Pravi misijonarji morajo biti doma kot kartuzijani in zunaj kakor apostoli.« (Sv. Vincencij Pavlski.)

Preberite članek »Zveza brezbožnikov«. Vsaj malo požrtvovalnosti in odločnosti se naučite, tretjeredniki, pa pojdite na delo za tretjeredno glasilo »Cvetje«.

Sestanek voditeljev III. reda na Brezjah

(Nadaljevanje govora p. Henrika.)

B. Kako pa se ta obred preobleke vrši?

Pri preobleki naj pride naš službeni obrednik s svojim lepim in pomenljivim obredom do svoje popolne veljave. Tu naj se ozrem, seve, le na važnejše točke:

1) Prosilci, ki klečijo na najnižji oltarjevi stopnici, skupno izrečejo prošnjo za preobleko, skupno tudi odgovarjajo na razne verzikeljne in molitve. — Da pa bodo zglašenci pomen sv. obredov razumeli in s čim večjim veseljem v serafinski red stopili, naj jih poprej voditelj ali učitelj(ica) novincev vsega tega nauči.

2) V nagovoru, ki ga obrednik predpisuje, naj voditelj v kratkih besedah pohvali dobro voljo in vnemo kandidatov, predoči jim vzvišenost in učinkovitost Tretjega reda, skuša pa tudi pri prisotnih netretjerednikih vzbuditi zanimanje za Tretji red sv. Frančiška. Taka ekshorta ali izpodbudni govor naj bi nikoli ne izostal. Kakšenkrat bi bil lahko tak govor služil tudi kot nauk za shode.

Za poskušnjo naj podam nekaj misli za takele nagovore:

a) Tretji red je pravi red: tako sodi sveta Cerkev (Cerkveni zakonik, kan. 701); tako kaže narava te ustanove sama (dasi ni samostanski red, vendar ima po njegovem načinu svoje vodilo, redovno molitev in redovno obleko); tako izjavljajo papeži (več ko 30 papežev je ta red tako zaznamovalo).

b) Frančiškov Tretji red je podoben gorčičnemu zrnu, ki je zrastle in postalo veliko drevo.

c) Tretji red je sigurna pot v nebesa: njeni mejniki so neporušljivi, je preizkušen po 700-letnem obstoju, vsak potnik je z vsem poskrbljen.

č) Tretji red je sveta Frančiškova vojska, v kateri se najprej novinci poučujejo, nato slede redne vaje (manevri) in končno se vrše vroči boji zoper sovražnike božje.

d) Tretji red je tudi šola, ki uči obiskovalce pridno delati, nudi jim mnogo veselja in zabave, in v njej se lahko obogatijo z obilnimi zakladi.

e) Dan preobleke je pomenljiv tako za skupščino, kakor tudi za novince (s tem dnem bodo: hodili za Kristusom, včlanjeni med serafinsko družino [ožja zveza pa nastane šele po obljubi], in deležni mnogih milosti in redovnih prednosti).

f) Ob vstopu v Tretji red si prejel 5 talentov: 1. pravico do pogostnega sv. obhajila, 2. po možnosti biti vsak dan pri sv. maši, 3. dolžnost redovne molitve, 4. postiti se po vodilu, 5. dajati miloščino.

g) Blaženi tretjeredniki, ker so: učenci Frančiškovi, ljubljenci Marijini in otroci presv. Srca Jezusovega. Itd.

3) Po starem običaju, ki obstoji skoro v vseh redovih, se da novincu tudi kako svetniško ime za patrona. Le-ta patron se najprimerneje izbere iz vrst svetnikov Tretjega ali pa tudi iz prvega reda. Redovni svetnik, čigar ime tretjerednik nosi, naj mu bo v življenju vzor in zaščitnik!

Kako se gibljejo tretjeredne skupščine

Ig pri Ljubljani. Četudi nismo tako zelo daleč od Ljubljane, imamo vendar že dolgo vrsto let svojo lastno tretjeredno skupščino, ki jo vestno vodi naš preč. g. župnik. Po nekaj letih smo imeli meseca oktobra zopet vizitacijo. P. vizitator je prišel iz Ljubljane. Vsej fari je razložil v treh govorih vse, kar je treba vedeti o tretjem redu. Oni, ki še niso imeli redovnih obljub, so jih ob tej priliki napravili. Tudi večje število novih udov je bilo sprejetih. Izanski tretjeredniki so obljubili, da bodo šli z vso paro na delo za nove naročnike Cvetja. Nikakor niso mogli prenesti očitkov p. vizitatorja, da imajo veliko premalo naročnikov tretjerednega glasila. Uprava Cvetja pričakuje zračne bombe z Iga.

Tretjeredni dan v Brežicah. Prav lepo in obilni udeležbi se je v nedeljo dne 10. nov. izvršil tretjeredni dan v Brežicah. Od daleč nismo pričakovali toliko ljudi. Pač znamenje, da tretjeredna misel v Posavju živi. Ganljivo je bilo gledati to resnobo, s katero so prihajali otroci sv. Frančiška in kako so z razumevanjem sledili govorom in vsem pobožnostim v cerkvi. Samostanska cerkev je dajala k dnevu najlepše razpoloženje. Na sredi cerkve se je blestel prelep tretjeredni križ. Cerkev vsa je bila v vencih, oltarji vsi najokusnejše okrašeni. V tem oziru so brežiški tretjeredniki veliko žrtvovali. Tudi na zunaj je kazala cerkev, da se godi v njej nekaj posebnega. Zvonovi so pritrkovali kot ob največjih praznikih. Saj je pa bil to edinstven praznik Frančiških otrok za Brežice. — Brežičani in okoličani so na glasu, da so vsi izvrstni pevci. In to so pokazali ob tretjerednem dnevu. Pri dveh jutranjih službah božjih — ob 5. in pol 9. uri in ravno tako popoldne je odmevalo po cerkvi mogočno ljudsko petje, ob 10. uri pa je dovršeno prepeval brežiški cerkveni pevski zbor latinsko mašo pod vodstvom g. organista Lempla. Brežiški zbor je gotovo eden najboljših v Sloveniji.

Navečja zanimivost tretjerednega dneva je bila gotovo pontifikalna sv. maša, ki jo je ob asistenci opravil novi rajhenburški trapistovski opat p. Pij Novak. Asistirali so mu domači patri, funkcijo arhidiakona pa je prevzel kostanjeviški dekan g. Golob. Pomagal je tudi p. Mavricij Teraš, kapucin s Krškega. Navzoč je bil rajhenburški župnik, konzistorialni svetnik g. Jožef Tratnik.

Tretjeredniki so bili zastopani z vsega Posavja in sicer iz obeh dekanij: iz videmske in iz leskove, prišli pa so nekateri tudi iz laške in iz zagorske dekanije. Kostanjeviški tretjeredniki so prišli na vozovih, drugi so prišli z vlakom, največ jih je pa seveda prišlo peš. Prišli so tudi mnogi taki, ki niso v tretjem redu, da so se dali poučiti o prevažni ustanovi sv. Frančiška. Prav gotovo je marsikateri začutil v sebi prijetno spodbudo: svoje ime in svoje srce zapisati med otroke sv. Frančiška. To je bil tudi namen tretjerednega dneva — one, ki so že v tretjem redu, utrditi, one pa, ki še niso v njem navdušiti, da se pridružijo veliki Frančiškovi družini. Tretjeredni dan bo živel še dolgo v spominu posavskih tretjerednikov.

Če pogledate kazalo lanskega letnika pod naslovom: Kako se gibljejo tretjeredne skupščine, morete videti tam samo par skupščin. Kje so pa druge? Saj vemo, da je širom Slovenije mnogo tretjerednih skupščin! Želeli bi zvedeti tudi kaj o delu teh skupščin. Medsebojno spoznavanje v dopisih nas bo zbližalo v delu za skupni cilj in nam bo dalo zavest enotnosti.

Zato naj v bodoče en odbornik vsaj enkrat v letu pošlje letno poročilo o delu dotične skupščine. O važnejših prireditvah morate poslati cel poseben dopis. To bo v marsičem olajšalo delo provincialnega komisarja, ki bo v doglednem času tudi sam obiskal posamezna okrožja.

Dopisi bodo tiskani v tistem redu, v katerem bodo dospeli na uredništvo.

POŠLJITE NAM DOPISOV! DODAJTE ŠE KAKO FOTOGRAFIJO! TISTI, KI NAM POŠLJEJO FOTOGRAFIJO, NAJ PRILOŽIJO ŠE 30 DIN ZA IZDELAVO KLIŠEJA. Tako boste lahko prepričani, da bo slika izšla. Uredništvo v teh težkih časih ne more na svoje stroške izdelovati klišejev slik.

Veliki križarji — Celje. Gospod urednik in še marsikdo gotovo misli, da smo v Celju popolnoma zaspali ali pa da dremljemo, ker se že tako dolgo nismo oglasili. No, pa temu ni tako. Zveza Frančiškovih križarjev še vedno stoji na braniku. Pomislite samo na to, da niti med počitnicami nismo prenehali s sestanki. Kakor med letom, tako tudi med počitnicami. Le nekateri so šli iskat boljšega zraka.

Doživeli smo tudi marsikaj lepega. Šli smo v Slovensko krajino na novo mašo p. Kerubina Salaj. Veselja, ki je vladalo na potu in tam, skoraj ni mogoče popisati. Pomislite, nova maša na »Goričkem«, na skrajni severni meji naše domovine! Ljudje še kaj takega niso videli, zato je bilo presenečenje tem večje. Drugi dan smo obiskali tudi tromejnik. Bili smo na Nemškem in Madžarskem. Tu smo zapeli tudi nekaj naših pesmi, ko smo se spomnili naših bratov in sester... Ljudje še vedno sprašujejo, kdaj spet pridejo ti mali Celjani na »Goričko«, da jim spet veselo zapojejo in zagodejo kakor na novi maši.

Z novim šolskim letom smo spet napeli vse moči. Prijavilo se je precej Frančiškovih borcev. — Na Frančiškov praznik smo ob peti uri imeli častno stražo. V nedeljo 6. oktobra pa proslavo na čast sv. Frančišku. Na koncu pa veselo igro, pri kateri so vsi igralci odnesli pohvalo, čeprav so šele prvič nastopili. Po možnosti bomo večkrat kaj uprizorili. Škoda je le, da nimamo svoje dvorane. Ko bi se našla kaka duša, ki bi nas podprla! — Pred kratkim smo dobili tudi svojo godbo — fanfare. Zaenkrat samo 4, pozneje pa upamo na več. Tako so navdušeni, že znajo nekaj komadov.

Tem potem se prav iz srca zahvaljujemo vsem, ki so nas sedaj podpirali in se še naprej priporočamo blagim srcem, da podprejo uboge. Darove prejemamo v vsaki obliki, ker večina so revni, da se niti dobro obleči ne morejo. Bodite usmiljeni, ker boste usmiljenje dosegli! Naše molitve vas bodo vedno spremljale!

Šport samostanskega brata

V nekem večjem mestu smo. Zima pritiska, mrzel veter piha, nosovi so rdeči, ljudje se stiskajo in veter jih preganja z ulic. Na občinski poti pa dela nekoliko delavcev, ki so sami mlajši ljudje. Delo opravljajo kakor najemniki, zato se jim ne mudi. Mislijo namreč, kolikor dalj bodo delali, tolikor boljše zanje. Dasi so sami mladi fantje, se tudi oni stiskajo in si ogrevajo roke v žepih. Nosove in ušesa imajo višnjevo rdeča, kakor bi jih opekli s koprivami.

Medtem gre po isti poti samostanski brat. Bos je in gologlav. Vesel hiti po cesti zaviti v svoj navaden plašč. Še preden pride do delavcev, jih že pozdravi in jim želi dobro srečo za novo leto. Vsi mu odzdravijo.

Začudeno pogledajo bratove boste noge in eden izmed njih reče:

— No oče, ali vas ne zebe?

— Seveda, sinko moj, saj tudi jaz nisem iz lesa, odgovori brat.

— Kajne, da vas zebe v noge? vpraša zopet sočutno.

— Kako me ne bi zeblo v noge, saj so tudi noge iz mesa! odgovori brat.

— Zakaj pa potemtakem hodite bos v takšni zimi? doda delavec.

— »Za šport« hodi tako! reče eden nekoliko zasmehljivo.

— Ne »za šport«, bratec, marveč iščem, če me bo našel kak komunist, ki bo obul samostanskega brata, reče veselo brat in vsi se zasmejijo.

— Stavim, da takega komunista ne boste našli, doda oni. Komunisti bi vas še slekli, ne pa vas obuli, pravi eden od delavcev.

— Tako grdo pa že ne bi napravili, doda brat, saj niso taki!

— Bi! Verujte mi oče, kajti oni ne morejo duhovnika in redovnika, reče zopet delavec.

— Toda, redovniki so vendar največji komunisti, reče veselo brat!

— Pa so tudi najboljši, doda delavec. Odkar tukaj delamo, je šlo mimo že mnogo komunistov in gospode, toda okoli nikogar se otroci ne zbirajo s tolikim veseljem, kakor okoli vas. Vi jim dajete tudi kruha!

— Tudi meni ste ga dali nekoč! reče eden ves vesel.

— Ko imam kruh, ga delim z drugimi, ko ga niman pa zaupam v Boga, da mi bo pomagal, reče brat.

— Ali bi dali meni tudi rožni venec? vpraša eden izmed delavcev.

— To bi se moglo zgoditi; toda za zdaj naj ti zadostuje svetinjica sv. Antona. Sv. Anton pomaga drugim in bo pomagal tudi tebi, če ga boš za kaj prosil, pravi brat.

Tedaj vsi zakličejo enoglasno: Tudi meni dajte sv. Antona!

— Kaj, ali vam komunisti ničesar ne dajo? vpraša brat.

— Do kože bi nas slekli! Učijo nas, da ni Boga; kaj da nam bodo pomagale cerkve, da naj ne verujemo duhovnikom in redovnikom vsake neumnosti...

— Ali vas je duhovnik ali redovnik učil kaj slabega? vpraša brat.

— Ne, nikoli! Dokler smo poslušali duhovnike in redovnike, se nam je godilo bolje!

— Ali imata duhovnik in redovnik kaj koristi od tega, da ste vi ljudje?

— To je samo naš korist in odlika, reko delavci.

— No, torej zbogom, otročiči! Drugič se bomo zopet videli. Le zbirajte se okoli duhovnika in redovnika, da vam bo bolje za dušo in telo, reče brat.

— Tako je, oče, pa zbogom!

Samostanski brat je odšel, delavci pa so se med seboj pomenkovali dalje, kakor so vedeli in znali ter so mislili na to, kako zdrav in vesel je bosonogi brat.

»Euharistijski Glasnik.«

KOCMUR JANEZ:

S. Marija Celina od Darovanja

(Njeno življenje in blažena smrt.)

Oh, draga, kako si vseeno srečna! Kako zavidam tvojo usodo in sem hvaležna Bogu, prvemu začetniku tvoje sreče. Koliko milosti, neizmernih milosti! Ne čudim se, če ti v zameno daje Jezus okušati malo svojega križa: bila bi presrečna! Omiliti hoče nekoliko tvoj občutek veselja, očistiti, kar bi še v tebi ne bilo popolnega. Blagoslavljaljva ga tedaj v vsem in za vse...

Svete obljube.

Tako je sklonila Marija sv. Germana svojo glavo pred nerazumljivimi načrti Gospodovimi; bolezen pa je nevdržno napredovala in v noči 20. marca je obšla Celino taka slabost, da so mislili: vsak hip izdihne. Napad je sicer kmalu prešel, toda bolnici so začele otekati noge, kar je zdravnik napovedal kot znamenje bližnje smrti. Ker je bila že preje opravila potrebne duhovne vaje, mati voditeljica ni hotela več odlašati slovesnih obljub. »Draga mati, kako sem vam hvaležna,« je vzkliknila Celina, »kako dobro novico prinašate moji duši.« In ponavljala si je počasi: Obhajali me bodo! Položila bom obljube... umrla bom... kakšna sreča! Kot zamaknjena se je veselila v ljubezni do živega Boga, ki jo je pričakoval ob obali večnosti. Nebesa! Nebesa! je govorila, dvigajoč svoje slabotne roke; njeno obličje je žarelo in nebeški nasmeh je sijal na njem.

Vkljub žalosti, ki jim je trgala srce, so hotele sestre ustreči Celini in slaviti dan njenih obljub kot praznik veselja. Mati opatinja sama je želela, naj bi ničesar ne manjkalo ob tej slovesnosti. Ljubezniv je bil pogled v sobico, ki so jo sestre lepo okrasile: kite zelenja in cvetja so pokrivalo bele stene, se bočile nad posteljo, ki je stala na sredini, in se združevale pred kipom Lurške Gospe. Vratom nasproti se je dvigal oltar, zastrt z belimi tencicami in zasut s prvim pomladnim cvetjem. Na njem je kraljeval Praški Jezušček, ob njegovih nogah so bili položeni prstan, križ in črni pajčolan za mlado redovnico.

Okrog poldne so jo prišle obiskat sestre in mnoge se niso mogle zdržati solz. »Prosim vas, drage sestre, ne jokajte,« je rekla Celina, »tako mi grenite veselje.« In obrnivši se k materi voditeljici, ki se je

sama z vso silo zatajevala, da ni zajokala, je nadaljevala: »Nihče naj ne joka, pojo naj in molijo, da bi hitro umrla: Čimpreje tem raje. V nebesih bom še bolj ljubila dobrega Boga.« »Ne pozabite nas!« je odgovorila mati voditeljica. »Pozabiti vas,« je odvrnila s pogledom, v katerem se je ljubko zrcalil očitek, »to bi bilo nemogoče; ne, nikogar ne bom pozabila.«

Sveta popotnica.

Čas slovesnosti, bilo je na nedeljo 21. marca, se je približal. Okrog treh popoldne je prišel od kardinala izbrani pater in prinesel sv. popotnico. Prvi pomladni dan je razsipaval valove vonjav in sončne svetlobe pod gotskimi boki samostanskega hodnika. Ob stebrih iz rožnatega kamna so se prepletale nežno zelene veje jasmína, divje trte in rožnih grmov in sklanjalo svoje cvetno popje ob mimohodu Gospodovem. Z velikim lesenim križem na čelu in s psalmom Miserere odpevajoč nememu spevu cvetja in glasnemu koru krilatih pevcev na zvoniku, je spremljal zbor bosih, črnozagrjenih redovnic sv. popotnico in visoki kipi svetnikov v vdolbinah hodnika so bili tihe priče tega sprevoda.

Marija Celina na svojem ležišču je spominjala svetnikov po cerkvah, ki počivajo v svojih relikviarijih. Oblečena v redovno obleko, ki jo je tudi v bolezni vsak dan spoštljivo nosila, zagrnjena v beli pajčolan, ki ga bo kmalu zamenjala s črnim, je smehljaje in mirno slonela na belem vzglavju ter pritiskala na svoje srce velik križ, ovit z bršljanom in cvetjem.

Po sv. obhajilu so zapele tovarišice:

Glej, Jagnje ljubeznivo, pravi kruh nebes;

to pesem je Celina sama izbrala, gotovo, ker jo je spominjala na prvo sv. obhajilo. Med petjem so se sestre komaj zatajevale, da niso zaihtele od ganotja; kleče so pričakovale vrnitve duhovnika, ki je podelil bolni tovarišici zakrament sv. maziljenja. Sladki nasmeh je izdajal notranje veselje sestre Celine: bila je kraljica, ki čuti da jo posvečujejo za večnost.

Ob pogledu na toliko srečo je pater sam povabil novinke, naj zapojejo in oglasila se je ena Cilininih najljubših pesmi, katere zadnji odpev se konča:

Hrepenim po nebesih, da bom v svojo srečo ljubila.

Ah! kakaj že ne morem odleteti takoj.

Jaz, sestra Celina, obljubljam Bogu vsemogočnemu ...

Nato se je pričel ganljivi obred redovnih obljub. Najpreje je prejela sestra Celina vesoljno odvezo, nato se ji je približala mati opatinja s križem, v cvetje odetim, v rokah, s sv. vodilom in obrazcem obljub. Marija Celina je položila svoje sklenjene roke v roke matere opatinje in z jasnim, razločnim glasom, mirna in srečna, izpovedala štiri velike obljube, po katerih je postala prava redovnica serafskega reda. V odgovor ji je rekla mati opatinja: In jaz ti obljubim v imenu Boga in po njegovem nespremenljivem sklepu večno življenje, če boš izpolnjevala te obljube. Redovnice so odgovorile: Amen.

Nato je mati opatinja izročila novi sestri sv. vodilo, ta pa je odgovorila: Gospod je delež moje dediščine in mojega keliha, Ti, Gospod, boš povrnil mojo dediščino. Takoj zatem je po redovnem obredu poljubila roke materi opatinji v znamenje hvaležnosti in pokorščine, duhovnik pa ji je podal križ s psalmistovimi besedami: Poslušaj hči, glej in nagni svoje uho, pozabi narod svoj in hišo očetno, Kralj je zaželel tvojo lepoto in te poročil v zvestobi; nato ji je nataknil blagoslovljeni prstan

na prstanec desne roke govoreč: S prstanom zvestobe si me osvojil Gospod. Nazadnje ji je mati voditeljica snela beli pajčolan, ki ga je tako malo časa pa tako vredno nosila in duhovnik jo je ogrnil s črnim pajčolanom: Sprejmi ogrinjalo, hči, da ga brez madeža prineseš pred sodni stol našega Gospoda Jezusa Kristusa, pred katerim upogiba koleno nebes in zemlja in pekel na vekov veke. Amen.

(Se nadaljuje.)

NAŠE SESTRE **MARIJINE** MISIJONARKE

O. STANKO Marija:

Misijonska poročila s Kitajskega

(Nadaljevanje)

To pa še ni vse. V delavnici imamo okrog 200 deklet - pogank, katerim je dozdej pater razlagal moralko, pa je odšel; m. prednica mi je rekla, da jim »je treba govoriti o Bogu« in mi jih je izročila, da jim »pridigujem« dva- do trikrat na teden. Gotovo bi ne bila česa takega zmožna, toda uklonila sem se v duhu pokorščine in v trdnem zaupanju v božjo pomoč in stopila na oder, kjer jim brez odmora govorim skoro tričetrt ure o temeljih vere in osnovnih resnicah, ob katerih se pogajna duša zamisli in začne razglablјati. Kot temelj mi služi obširno delo, kitajsko seveda, razlage katekizma v 24 knjigah, ki ga je škof dal m. prednici, da mu lahko nadomestim patra v šoli.

Izročeno mi je tudi vodstvo petja z otroki, s katerimi pojemo v naši kapeli latinsko, v »stolnici« pri sv. maši pa kitajsko, ker škof želi ljudsko petje. Vsak dan mi to petje vzame pol ure. Mati provincialka tudi hoče, da se priučim spremlјavi petja na harmonij, zato mi m. organizatka daje vsak dan lekcijo iz igranja in je še precej zadovoljna s svojo učenko. Kako zadovoljna sem pa šele jaz, saj sem vedno želela priučiti se harmoniju.

Da moram svoj kitajski študij in izpite nadaljevati, o tem ni dvoma, saj so iz Rima posebej sporočili m. prednici, da me ne dajo sem, če ne mislim resno nadaljevati študija: pa tudi sama uvidim, kako zelo ga potrebujem, če hočem biti kos svoji nalogi; kot v vsem me dobra m. prednica tudi glede študja razume in me podpira. — Še ni vse. Že pri odhodu iz Šanghaja mi je m. provincialka rekla, da se bom morala oprijeti študija — japonščine, toda mislila sem, da se šali; pa glej, že prvi teden mi m. prednica predstavi mojo novo japonsko učiteljico.

»Prav, sem rekla, za božjo čast tudi to ni pretežko« in poprijela sem se učenja japonščine. Dvakrat na teden imam uro, svoj študij pa vsak dan po pol ure, pa mi kar dobro gre. Smejte se mi, če se hočete, saj se mi tudi tukaj smejiyo, kako spravim vse to v glavo, pa je vendar res.

Mama moja, ko boš pismo prečitala, pa se zamisli pred tabernakljem v delo, nalogo in odgovornost svojega otroka, potem pa me blagoslovi in blagoslavljay vsak dan z bolj živo vero kot doslej. In molite, molite, da zaupanja, ki ga predstojniki vame stavijo, ne bi varala in da jim bom vedno in v vsem voljno orodje za širjenje kraljestva božjega in pridobivanja neumrljivih duš.

Zame se pa ne boj! Delo in podnebje je sicer ostro, toda zdrava sem in močna in tudi m. prednica pazi na zdravje svojega »otroka«, kakor me vedno imenuje. Tudi kozje mleko in sir sta me pepravila in pravijo, da sem se že dobro okrepila, odkar sem tukaj. To mi pa daje nove moči in poguma za delo v slavo božjo.« —

Naslednje pismo iz Wei-Hai-Wei-ja je poslano že 19. novembra 1939 in opisuje delo misijonarka med kitajsko mladino in težave, ki jih ima vsled pomanjkanja učnih moči in nerazumevanja poganške okolice. Kardar človek bere taka pisma, šele spozna, v kakšni potrebi so naši kato-liški misijoni in kako silno greše pri nas tisti, ki imajo duhovnike vedno na razpolago in cerkev tako rekoč pred nosom, pa se še ne zmenijo ne, da bi svoje verske dolžnosti izpolnili.

Misijonarka piše:

»Ne vem, kako bom ukradla malo prostega časa, vendar pa moram pohiteti, saj je zadnja nedelja pred adventom že tu in moja mama čaka, čaka... Letos, mama moja, je pa le priromalo Tvoje pismo h godu, pa iz njega vidim, da še niste prejeli mojih treh pisem, ki sem jih v zadnjem času poslala. Če so se izgubila, kot se zgublja mnogo Vaših poslanih pošt, mi je res težko, saj tako ne veste, kje je zdaj Vaša misijonarka.

Šele dva meseca sem tu, pa se mi zdi, da sem že cela leta, tako ljubim svoj misijon in sem se v njem že čisto udomačila. Če hočem govoriti o svojem delu, moram reči, da se večkrat sama sebi čudim, kako si upam za vse prijeti in v delu vztrajati. Ko bi me ne gnala nevidna notranja sila in ne bi vsak dan črpala novih moči v Kruhu življenja in v Hostiji ljubezni, mislim, da bi mi že zmanjkalo poguma.

V svoji šoli sem se že dobro usidrala in bolj ko jo spoznavam, bolj vidim, koliko je tu dela. V misijonu so šole šele v početku razvoja, zato si lahko predstavljate, koliko je treba še urediti samo glede načina poučevanja. Učiteljice potrebujejo še same vodstva in pouka vsled pomanjkljivega znanja in pomanjkanja srčne in umske izobrazbe. Voditi jih moram pri vsakem koraku, toda razumevanja do zdaj pri njih še nisem našla. Ko bi le kmalu milost božja ogrela ta mrzla srca, da bi mi pomagala v delu za duše. Pomagajte mi z molitvijo Vi, ljubljeni, ker brez nje moj trud ne bo imel uspeha.

In moji otroci! Moj Bog, zakaj jih vendar tako zelo ljubim, teh 400 duš, ki se zbirajo okrog mene in me opazujejo pri vsaki moji kretnji, pri vsaki moji besedi. Saj čutijo, da jih ljubim, da jim hočem dobro, da bi jim tako rada dala Boga. Toliko dela je tu, da bi čas rada podvojila in potrojila, ko bi bilo mogoče: pa še bedeti ne smem, ker nas je mladih delozmožnih tako malo, iz uboge Evrope pa, kjer se noviciati praznijo, pa tudi ni pričakovati pomoči. Po mojem je bolje, da zdaj, ko sem še mlada in polna moči, izvršim, v kolikor je mogoče, nalogo, ki mi je po božjem načrtu naložena; pa čeprav umrjem 10 let preje. Seveda so predstojniki v tem oziru drugega mnenja.«

P. HUGO:

Izredne milosti za izredne čase.

Za bivšo Avstrijo je sv. stolica 22. aprila 1940 dovolila, da smejo bogoslovci in redovniki, ki so vsled vojne ali državne službe zadržani, da zjutraj ne morejo k sv. maši in sv. obhajilu, zvečer prejeti sv. obhajilo, samo da se 4 ure prej zdrže vsake jedi in pijače. Dovoljenje je dano za eno leto. Isto dovoljenje je bilo dano vsem vernikom, da zadoste svoji velikonočni dolžnosti. Glede lažje zadostitve velikonočni dolžnosti je bilo na prošnjo breslavskega kardinala dovoljeno, da sme mobilizirane, potem take, ki delajo za vojno, čeprav v civilnem stanu in končno one v ujetniških taboriščih, če jih ni moč posamič spovedati in tešče obhajati, splošno odvezati in tudi ne-tešče obhajati. Seveda pod pogojem, da se bodo ob ugodni priliki pravilno spovedali. Westmünsterski nadškof kardinal pa je dovolil, da smejo oni, ki morajo ponoči iskati zaklonišča pred zračnimi napadi, zjutraj pred sv. obhajilom kaj toplega tekočega zaužiti, izvzemši alkohol. Dokaz, da je Cerkev v času sile še posebno širikogrudna.

Sv. oče se obrača na Ameriko.

Letošnjo misijonsko nedeljo se je sv. oče po radiu še posebej obrnil na katoliško Ameriko. Ne brez vzroka. Evropski katoličani, ki so bili dolgo glavni podporniki misijonov, so po vojnah in krizah obubožali. Francozi, ki so imeli med evropskimi narodi najbolj odprto srce in ro-

ko za misijone, te prvenstvene vloge zlepa ne bodo mogli zopet igrati. Zato se oči sv. očeta, vrhovnega voditelja in ekonoma misijonov, obračajo proti Ameriki, ki je zadnja leta že itak največ žrtvovala za misijone. Nad četrtno vseh misijonskih darov je bilo lani od nje. Seve tudi njo ogroža vojna in vojni moloh zahteva od nje velikanske vsote. Vendar je na boljšem kot Evropa.

Misijonski poziv vzhodni cerkvi.

Vzhodna cerkev se je doslej smatrala bolj kot misijonsko polje, ki ga zahodna Cerkev podpira. Za letošnjo misijonsko nedeljo pa je »Kongregacija za vzhodno cerkev« na cerkvene predstavnike iste naslovila poseben poziv, naj tudi oni v svojih škofijah in drugih cerkvenih edinicah skušajo zanetiti ogenj delovnega misijonskega navdušenja. Mnogi res nimajo kaj dati za misijone, razen da jih z molitvijo in drugimi žrtvami podpirajo, kar je gotovo tudi potrebno in zelo uspešno. A ne manjka takih, ki lahko tudi roko odpro v ta namen. Na to dolžnost naj jih škofje opozore. Nedvomno upravičen poziv.

Nič novega ni povedal.

Japonci so praznovali 2600-letnico svojega narodnega obstojanja in cesartva. Za to priliko je evangeličanski socialni reformator Toyohiko Kagawa v nekem govoru poudaril, da so bili Japonci prvotno enobožci. To je bil ja vsak narod, katerega

zgodovina se zgublja v nedogled. Trditve raznih »učenih« bogotajcev, da je bil prvotni človek brezbožen in brezveren, nato vsebožen, potem mnogobožen, za tem šele enobožen, je zgodovina verstev že zdavnaj s tehtnimi, nad vsak dvom vzvišenimi dokazi zavrnila. Kar se vere tiče, padli človek sam od sebe tedaj ni napredoval, ampak nazadoval, iz enoboštva se je pogrezal v mnogoboštvo. Le posebno božje razodetje in božje vodstvo ga je tega propada očuvalo kot Jude, oz. znova privedlo k luči in veri v enega Boga, kot pogane. Če zavrže to luč in milost, se bo isti proces znova začel. Saj razni narodi in razni narodni malikovalci že vlečejo svoje nekdanje bogove iz zgodovine in muzejev.

Bolnikom v tolažbo.

Čuli smo, da so minulo porcijunkulo bolniki tožili, ker jim ni bilo dano se s tem duhovnim zakladom okoristiti. Morda jih ta ali oni duhovni voditelj ni mogel z gotovostjo potolažiti, da lahko tudi doma nabirajo porcijunkulske odpustke. Sicer o tem že prej ni bilo resnega dvoma, da more spovednik bolnikom tudi pogoje za porcijunkulske odpustke v druga dobra dela spremeniti. To je takratna Kongregacija za odpustke že 18. sept. 1862 dovolila. Ponovno je bilo dovoljeno v moči c. 935, v katerem je splošno rečeno, da spovedniki te pogoje bolnikom lahko spremenijo. In kjer postava ne dela razločka med navadnimi in porcijunkulskimi odpustki, ga tudi mi ne smemo delati. Zdaj pa je 19. jan. 1940 komisija za razlago, cerkvenih postav izrečno izjavila, da se tudi pogoji za porcijunkulske odpustke bolnikom lahko spremenijo v kako drugo dobro delo.

Kaj premore molitev.

Poročali smo že, da vsa katoliška Amerika opravlja takozvano večno devetdnevnicno na čast Žalostni Materi božji. Radio družijo vse, ki jo opravljajo v eno samo prosečo ar-

mado, ki bi je ne obsegla nobena cerkev. Cerkev matica te večne devetdnevnic je cerkev Žalostne Mater božje pri očetih servitih v Chicagi, ki so to devetdnevnicno zamislili. Da z njo vrše apostolsko delo, ne samo med tamkajšnjimi katoličani, ampak tudi med drugoverci in brezverci, priča dejstvo, da se je nedavno samo po eni devetdnevnicni spreobrnilo 100 drugovercev oziroma brezvercev. Zato le nikar nikoli obupavati, da molitev nič ne poma- ga.

Kat. akcija v duhu sv. Frančiška.

Italijanski frančiškani, ki delujejo v dušnem pastirstvu v ožjem pomenu besede, to je kot župniki in kaplani, so priredili že dva tako zvana »Dušnopastirska tedna«, enega v Milanu 1938, drugega v Grottaferati 1939. Iz teh »Dušnopastirskih tednov« je zdaj pognalo »Udruženje frančiškanskih župnikov« Italije. Namen udruženja je, v okviru splošne Katoliške akcije pokazati, kako jo je treba v duhu sv. Frančiška, njenega vzornika in zaščitnika, izevesti. Da pritegnejo laike, se bodo predvsem poslužili III. reda, ki ima prav zdaj priliko izpričati, da je po svojem namenu katoliška akcija pred Katoliško akcijo.

Italija proslavlja svojega patrona.

Znano je, da je sedanji sv. oče sv. Frančiška Asiškega proglasil za patrona Italije. Ta patrocinijska Italija letos posebno lepo proslavila. Najodličnejši predstavniki Cerkve in države se poromali na njegov grob v Assisi. Državo je zastopal prestolonaslednik princ Humbert, Cerkev pa kardinal Vincencij La Puma, ki je imel pontifikalno sv. mašo. Ganljiv prizor je bil, ko je turinški župan s pomenljivim obredom in nagovorom cerkvenemu predstojništvu v imenu cele Italije poklonil olje za večno luč ob grobu sv. Frančiška. Lani se je namreč Italija zaobljubila, da bo to večno luč ona vzdrževala. Svojo prošnjo,

ki jo je župan ob poklonitvi naslovil na sv. Frančiška, je zaključil: »Da bi postal italijanski narod velik po življenju v pravičnosti.« Naj bi ga v tem smislu Bo- uslišal!

Sv. Frančišek As. zopet patron.

Italijanska narodna obrana proti zračnim napadom je sv. Frančiška izvolila za svojega patrona. V Rimu, kjer je sedež te obrane, je imel za to priliko vojni škof msgr. Bartolomassi sv. mašo, med katero je proslavljal sv. Frančiška kot skrbnega očeta someščanov, za katerih dušni in telesni blagor je bil pripravljen vse žrtvovati. Tako patronstvo je pač vredno tega velikega apostola lju-

bezni in miru. Le s kakim patronstvom vojnih zračnih sil naj nikar nikoli ne skrunijo njegovega imena, ne ta ne oni. Kajti to bi bila še večja ironija kot sv. Barbara patrona artilerije.

Stoletnica porcijunkulske bazilike.

Konec septembra so v Assisiju slovesno proslavili stoletnico porcijunkulske bazilike, ki se boči nad nekdanjo skromno Frančiškovo Marijo Angelsko ali porcijunkulo. Cerkev je bila l. 1832. po potresu razrušena. Z darovi vernih vsega sveta se je veličastnejša dvignila iz razvalin in bila septembra 1840 po posebnem papeževem delegatu posvečena.

P a x
et bonum!

Mir in
vse dobro!

P. ANGELIK:

Prihaja čas, ko bo marsikateri, ki se še ni vpisal v Podporni odsek III. reda, prišel v leta starosti in onemoglosti. Ako ne bo imel tedaj dovolj prihrankov, da bi lahko od njih živel brez skrbi do smrti, ali ne bo imel dovolj velike pokojnine in ne bo našel sorodnikov, ki bi ga ljubeznivo sprejeli na stara leta, tedaj bo nastopila zanj beda in prosjačenje. Zelo nerodno mu bo tedaj odgovarjati na vprašanja: »Zakaj se pa nisi vpisal pravočasno v Podporni odsek III. reda? Sedaj bi bil lahko preskrbljen!«

Glavni pogoji za vpis v ta odsek so sledeči:

Kdor se hoče vpisati:

1. Mora biti ud III. reda in se zavezati, da vanj stopi tekom dveh let;
2. se mora preživljati z lastnim delom in ne sme biti odvisen od dobrote bližnjega;
3. Ne sme biti star 40 let;
4. mora biti naročen na »Cvetje« ali se nanj naročiti.

Kdor potrebuje tiskovine za vpis ali želi kakega nadaljnjega pojasnila, se lahko pismeno ali osebno obrne na »Pax et bonum«, »Podporni odsek III. reda«, v Ljubljani, Frančiškanska pasaža. Osebno pa lahko tudi na »Župni urad Marijinega Oznanjenja« v Ljubljani.

(Nadaljevanje iz lanskega letnika)

Ker je s tem vsekakor precej opravka in pisarna ni samo za enega člana, zato se cela stvar včasih zavleče. Vsak član začne prejemati stalni znesek šele prvega naslednjega meseca, ki sledi mesecu, v katerem je vložil prošnjo, predložil polico in izrazil željo za izplačevanje stalnega mesečnega zneska. Seveda mora biti prošnja pravočasno predložena, ne pa šele koncem meseca. V tem primeru bi bil sam član kriv, če se zavleče zadeva preko meseca.

Pri presojanju upravičenosti prejemanja stalnega mesečnega zneska v primeru oslabeledosti člana po bolezni ali starosti, mora biti upravni odbor vedno zelo strog. Dejstvo je namreč, da so hoteli nekateri izkoristiti Podporni odsek, samo če zdravnik potrdi, da je nekoliko slaboten in da težje opravlja vsakdanje posle, pa je že upravičen do prejemanja vsakomesečnega zneska. Če bi bilo to res, tedaj bi bili upravičeni kmalu vsakomesečnega zneska do prejemanja stalnega mesečnega zneska, ker so vsi člani več ali manj potrebni počitka in oddiha. Marsikdo bo radi tega rekel, da je upravni odbor trd in krivičen, ko presoja take primere, vendar se pa ta presoja izvršuje vedno le na podlagi izstavljenega zdravniškega spričevala.

Kaj bo s Podpornim odsekom, če nastopi vojna tudi pri nas?

Že dve leti divja po svetu vojna vihra in hvala Bogu, naša država še ni bila prizadeta. Kraljevi namestniki in vlada se stalno trudita, da odvrneta strahote vojne od našega ozemlja, prav tako moramo pa tudi mi člani Podpornega odseka in zlasti vsi tretjeredniki prositi Boga, da nam ohrani ljubi mir.

Če nam je pa že usoda namenila, da bi kljub našim vročim prošnjam izbruhnila vojna tudi pri nas, tedaj se zavedajte, da bo denar, ki je naložen v Podpornem odseku, vestno čuvan, ker to ni denar Podpornega odseka samega, ampak je denar vsakega posameznika. Upravni odbor Podpornega odseka bo tudi v tem primeru vedno varoval interese članov in bo še nadalje posloval, kakor bo pač mogoče in izplačeval stalne mesečne zneske, istočasno pa prevzemal vplačila mesečnih prispevkov od strani članov.

Če bi pa državna oblast prepovedala nadaljno poslovanje Podpornega odseka, tedaj bi se vsem članom izplačal vplačani denar. Sicer se pa tega ni treba bati. Kakor je teh 10 let z božjo pomočjo posloval Podporni odsek nemoteno, tako bo tudi nadalje Bog čuval to karitativno in socialno ustanovo.

1. Kakšni bodo odtegljaji pri Podpornem odseku III. reda, o katerih je bilo v zadnji številki Cvetja?

Nešteto takih in sličnih vprašanj je prihajalo na naš odsek, nekateri so se osebno informirali, vendar se ni moglo dati zadovoljivega odgovora, ker ni bilo končano matematično-tehnično poročilo o Podpornem odseku III. reda sv. Frančiška za starost in onemoglost v Ljubljani, ki ga je sedaj sestavil zapriseženi sodni izvedenec za zavarovalno matematiko in politično aritmetiko, pooblaščen aktuar g. Ivo Lah. Na tem mestu se moramo imenovanemu gospodu zahvaliti, da je sestavil svoje poročilo in nam sšavil razne predloge, da bi čim manj bili prizadeti vsi naši člani, ker je dobro vedel, da je v sedanjih težkih časih vsakemu članu Podpornega odeka trda za denar.

Podporni odsek III. reda sv. Frančiška je bil ustanovljen leta 1930. in sicer na podlagi vodila III. reda. Kaj je naloga tretjerednikov po tem

vodilu? § 12. pravi: Vsak naj po svoji moči prispeva nekoliko za podporo ubožnejšim udom. In tako se je tudi predvsem gledalo na to, da se omogoči vsem članom Podpornega odseka brez razlike starosti olajšati starost odnosno leta življenja, ko postanejo radi bolezni onemogli. Glavna sila pri ustvarjanju tega odseka je bila predvsem ljubezen do bližnjega. In mi tretjeredniki bi ne bili tretjeredniki v duhu sv. Frančiška, če bi zanemarjali glavno zapoved krščanstva: Ljubi svojega bližnjega, kakor samega sebe.

Na podlagi poročila g. Ivana Laha omejitve, o katerih je bil govor v zadnji številki Cvetja, ne bodo preveč hude in še te bodo ublažene, kakor hitro bodo člani Podpornega odseka pridobili za Podporni odsek dovolj novih članov.

Ker je treba v nekaterih, čeprav nebistvenih točkah spremeniti splošne pogoje Podpornega odseka, zato je odbor Podpornega odseka sklenil, da bo dal tiskati nove, ter jih razposlal vsem članom in članicam Podpornega odseka.

Ce pa bo kdo želel še kakega pojasnila, naj nam to sporoči in v Cvetju bo prišel odgovor, kakor dosedaj običajno.

2. Ker ne vem, če bom dočkala polna leta, kakor jih predpisuje Podporni odsek, bi rada plačala nekaj več. Ali to gre?

Iz bojazni, da ne bi Podporni odsek preveč obremenili, smo dozdale na vsa taka številna vprašanja rekli: Ne. Ker smo pa ravno imeli opraviti z g. aktuarjem Ivanom Lahom, ki je strokovnjak v teh vprašanjih, smo ga prosili, da nam je tudi na to vprašanje odgovoril. Samo po sebi je razumljivo, da vsak član Podpornega odseka lahko prestopi v višji razred, kakor je bilo to že do zdaj navada. G. Lah pa nam je tudi dejal, da lahko člane Podpornega odseka opozorimo na to, da ima vsak član pravico vpisati se v več razredov, vendar vsota mesečnih prispevkov v vseh razredih ne sme biti večja od din 300. Torej lahko se vpiše vsak član trikrat v deveti razred in bo po preteku desetih let, odnosno po dovršenem 65. letu starosti prejemal trikrat več kot oni, ki bi bil vpisan samo enkrat v devetem razredu. Seveda pa tudi tu velja, da se smejo vpisati večkrat samo tisti, ki še niso stari preko 40 let.

In naj molijo za mrtve . . .

(Sv. Frančišek As.)

† **Ana Kržišnik** — škofja Loka. Na god sv. Rafaela smo spremili našo drago prednico na njeni zadnji poti na mestno pokopališče. Sprevod je vodil mestni g. župnik ob asistenci petih očetov kapucinov. **Ana Kržišnik**, po domače **Pavlinova Ančka**, je bila dobro znana šivilja, ki se je skoz celo svoje življenje odlikovala po vzornem, zares katoliškem življenju, posvečenemu ljubezni do Boga in do bližnjega.

Kaj je torej storila Ančka Kržišnik, da si je zaslužila spoštovanje vseh, ki so jo poznali? Bila je 25 let v III. redu, v katerem je delovala kot svetovalka in zadnjih 5 let kot predstojnica. »Cvetje« v Škofji Loki ne bi imelo tako lepega števila naročnikov, da ni dobra Ančka toliko agitirala zanj. Kolikokrat je prehodila naše hribe in raznašala nabožne

liste, Bogoljubu, Glasnika prevs. Srca Jezn., misijonske liste itd. Da so se mogli križarji in klarice v svojih krasnih oblekah pri različnih slovesnostih postavljati, je največ zasluga pokojne Ančke, ki je skrbela za uniformo Frančiškove mladine.

Ni čuda, da so jo povsod vabili na delo, ki je znano pod imenom »Kat. Akcija«. V Marijini družbi je bila 37 let, več let svetovalka in predstojnica, 17 let je bila članica Vincencijsve konference. Kot taka je bila zelo skrbna za reveže, katerim je pomagala, kjer je mogla.

Ali je tudi kaj zapustila? Prav nič. Dasi je bila kot spretna šivilja obče znana in se je pri njej izučilo veliko število deklet, vendar ni imela nič takega blaga, katerega bi mogli tatovi ukrasti ali molji uničiti. Njeno bogastvo so njena mnogoštevilna dobra dela, njene zasluge za nebesa, katere je vse vzela s seboj v večnost, kjer je prejela plačilo, katerega je obljubil Jezus vsem, ki žive po njegovih naukih. Kot Marijin otrok in kot zvesta članica Frančiškovega III. reda, si je zagotovila neminljivo srečo v nebesih. Počivaj v miru in prosi za našo tretjeredniško skupščino, da se pomnoži s člani, ki bodo znali posnemati tvoj prelepi zgled!

† **Marija Čepin — Škofja Loka.** Dne 4. oktobra je umrla v Virmašah pri Sv. Duhu zvesta in vneta članica III. reda Marija Čepin, ki je bila v III. redu 55 let. Ko je bila 9 let stara, je morala iti v službo ter je služila celih 65 let in sicer ves čas na kmetih in kar je nekaj posebnega, pri eni hiši 54 let. Vestno je opravljala svoja dela, zraven pa tudi prav pridno hodila v cerkev k sv. maši in sv. obhajilu, kjer je dobivala moči, da je mogla vztrajati pri svojem zares težkem poslu. Pozimi je šla k sv. maši vsak dan, četudi je imela do cerkve pol ure in to ne samo par let, ampak od svoje mladosti do svoje smrti. Ob nedeljah je velikokrat vstala ob 3 zjutraj, opravila je živino, da je potem lahko šla že k prvi maši v Škofjo Loko. Vsako nedeljo je čakala še svete maše do devetih. Ako pa je bilo drugo opravilo v Crngrobu, ni nobenkrat zamudila, da bi ne bila šla tja, četudi je bilo vreme slabo in pot eno uro dolga. Obiskovala je prav pogosto svoje bolne sestre ter si je od lastnih ust pritrkala, da je mogla bolnika razveseliti, posebno ob praznikih, ko je imela kaj boljšega kruha. Dočakala je lepo starost 74 let. Ravno prvi petek v oktobru, na god našega sv. očeta Frančiška, se je še njena blaga svetniška duša preselila v družbo zveličanih otrok sv. serafinskega očeta, kjer bo na veke blagovala dan, ko je bila sprejeta v III. red. T.

DAROVI

Za tiskarno: 40 din: N. N. (po p. Silvinu); 32 din: Centrih Frančiška; po 22 din: Jeločnik Avgust, Rihar Franja; 20 din: Edšid Stefan; 14 din: Brinovec Frančiška; po 12 din: dr. Glančnik Josip, Mele Marija, Nagode Neža, preč. g. Rantaša, Vizlar Matevž; po 10 din: Janežič Franja, Mesarič Marija, Miklavčič Alojzija, Petrič Katarina; 9 din: Berčič Jerica; 8 din: Svetec Marija; po 7 din: Fojkar Ivana, Knez Ana, Oblak Marija; po 5 din: Gregor Urša, Konstantini Marija; po 2 din: Bahar Marija, Debevec Ivana, Ferš Anton, Jeršin Frančiška, Kuretič Marija, Oblak Apolonija, Parfant Marija, Smrdel Franc, Solar Alojzj, Štupar Ana, Trdina Ana, Župančič Marija, Čarman Marija.

Za frančiškanske misijone: 1.518 din: Neimenovani iz Brežic (po p. Ernestu); 250 din: Lorber Cecilija; po 100 din: N. N. Maribor, N. N. (po p. Marijanu); po 90 din: N. N. (po p. Krizostomu), Skupščina III. reda, Brežice; 30 din: Dežman Frančiška; 20 din: Jakopič Ana; po 15 din: dve Neimenovani, Stranje (po p. Marijanu); 14 din: Skale Marija; po 10 dn: Gričnik Jozefa, Jaklič Ivan.

Za večno luč v kolegiju: 12 din: Tomažin Frančiška; 10 din: Mrak Jerica.

Za armado sv. Križa: 10 din: Zupančič Marija.

Za kruh sv. Antona: po 100 din: Neimenovani g. duhovnik dvakrat (po ffr. vrtarjih v Ljubljani).

Novi naročniki: Bernik Marija, Ferš Anton, ga. Jenko Mihaela. Pečan Frančiška, Preložnik Antonija, Razboršek Marija, Zalokar Tončka.

ANTON SFILIGOJ

LJUBLJANA

Frančiškanska ulica, poleg frančiškanske cerkve

ima vedno na zalogi:

Devocijonalije:

Križe (razpela) lesene in kovinaste s podstavkom ali take, da se pritrdijo na steno. Poleg tega nudim primerne svečnike. — Kipe v višini od 20 cm do 150 in 200 cm. — Svetinjice iz aluminija in posrebrene (alpaka-srebro). — Rožne vence domačega izdelka. — Podobice, od din 8.— naprej, in druge nabožne predmete za darila.

Molitvenike, slike, pisarniške
potrebščine:

Šolske zvezke, peresa, vse uradne listine, kuverte, črnila, risalno orodje, tuše, risarske glavne papirje, blagajniške in druge trgovske knjige, nalivna peresa, tintnike, pisalne garniture, pisemski papir itd.